

AUGLÝSING

um tvísköttunarsamning við Liechtenstein.

Samningur milli Íslands og Furstadæmisins Liechtensteins til að afnema tvísköttun að því er varðar skatta á tekjur og eignir og að koma í veg fyrir skattsvik og skattundanskot, sem undirritaður var í Bern 27. júní 2016, öðlaðist gildi 14. desember 2016.

Samningurinn er birtur sem fylgiskjal með auglýsingu þessari.
Þetta er hér með gert almenningi kunnugt.

Utanríkisráðuneytinu, 14. desember 2016

Lilja Alfreðsdóttir.

Stefán Haukur Jóhannesson.

Fylgiskjal.

SAMNINGUR
MILLI ÍSLANDS
OG
FURSTADÆMISINS LIECHTENSTEINS
TIL AÐ AFNEMA TVÍSKÖTTUN AÐ ÞVÍ ER VARÐAR SKATTA Á TEKJUR OG
EIGNIR OG AÐ KOMA Í VEG FYRIR SKATTSVIK OG SKATTUNDANSKOT.

Inngangsorð.

Ísland og Furstadæmið Liechtenstein, sem vilja þróa efnahagstengsl sín enn frekar og efla samstarf sín á milli í skattamálum og sem hyggjast gera samning til að afnema tvísköttun að því er varðar skatta á tekjur og eignir, án þess tækifæri skapist til að komast alfarið hjá skattlagningu eða lækka skatta með skattsvikum eða skattundanskotum (meðal annars með ráðstöfunum sem byggja á misnotkun á tvísköttunarsamningum (e. treaty-shopping) sem miðast að því að öðlast ávinning sem kveðið er á um í samningi þessum, óbeint til hagsbóta fyrir aðila með heimilisfesti í þriðju ríkjum) hafa komið sér saman um eftirfarandi:

1. gr.

Aðilar sem samningurinn tekur til.

- Samningur þessi tekur til aðila sem eru heimilisfastir í öðru eða báðum samningsríkjum.
- Að því er varðar samning þennan skal litið á tekjur, sem stafa frá eða í gegnum rekstrareiningu eða kerfi sem hlýtur meðferð sem væri gagnsætt að öllu leyti eða að hluta í fjárhagslegu tilliti samkvæmt skattalögum hvors samningsríkis sem er, sem tekjur aðila með heimilisfesti í samningsríki, en aðeins að því marki sem tekjurnar fá sömu skattalegu meðferð fyrrnefnds ríkis og tekjur aðila með heimilisfesti í því ríki.

2. gr.

Skattar sem samningurinn tekur til.

- Samningur þessi tekur til skatta af tekjum og eignum sem eru lagðir á af hálfu samningsríkis, sjálfstjórnarhéraða eða sveitarstjórna þess, án tillits til þess á hvern hátt þeir eru á lagðir.
- Til skatta af tekjum og eignum teljast allir skattar sem lagðir eru á heildartekjur, á heildareignir eða á hluta tekna eða eigna, þar með taldir skattar af hagnaði af sölu lausafjár eða fasteigna, skattar af heildarfjárhæð launa sem greidd eru af fyrirtækjum, svo og skattar af verðmætisaukningu.
- Gildandi skattar, sem samningurinn tekur til, eru einkum þessir:
 - í Liechtenstein:

- (i) tekjuskattur einstaklinga (Erwerbssteuer);
 - (ii) tekjuskattur félaga (Ertragssteuer);
 - (iii) skattur á söluhagnað fasteigna (Grundstücksgewinnsteuer); og
 - (iv) eignarskattur (Vermögenssteuer);
(hér á eftir nefnt „skattur í Liechtenstein“),
 - b) á Íslandi:
 - (i) tekjuskattar ríkissjóðs; og
 - (ii) útsvar til sveitarfélaganna;
(hér á eftir nefnt „íslenskur skattur“).
4. Samningurinn skal einnig taka til allra þeirra skatta sömu eða að verulegu leyti svipaðrar tegundar sem lagðir eru á eftir undirritunardag hans til viðbótar við eða í staðinn fyrir gildandi skatta. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu tilkynna hvort öðru um allar verulegar breytingar sem gerðar hafa verið á skattalögum ríkjanna.

3. gr.

Almennar skilgreiningar.

1. Í samningi þessum er merking eftirfarandi hugtaka sem hér segir, nema annað leiði af samhenginu:
- a) „samningsríki“ og „hitt samningsríkið“ merkja Liechtenstein eða Ísland eftir því sem samhengið gefur til kynna;
 - b) (i) „Liechtenstein“ merkir Furstadæmið Liechtenstein og, þegar það er notað í landfræðilegum skilningi, yfirráðasvæði Furstadæmisins Liechtensteins í samræmi við reglur þjóðaréttar og landslög þess;
 - (ii) „Ísland“ merkir Ísland og, þegar heitið er notað í landfræðilegum skilningi, landsvæði Íslands, þar með talin landhelgin og sérhvert það svæði utan landhelginnar þar sem Ísland hefur samkvæmt þjóðarétti lögsögu eða fullveldisréttindi að því er varðar hafsbotninn, botnlög hans og hafið yfir honum, og náttúruauðlindir þeirra;
 - c) „aðili“ felur m.a. í sér mann, félag, óvirkan arf samkvæmt lögum Liechtensteins og sérhver önnur samtök aðila;
 - d) „félag“ merkir sérhverja persónu að lögum eða sérhverja aðra einingu sem telst persóna að lögum að því er skatta varðar;
 - e) „fyrirtæki“ gildir um hvers konar starfsemi;
 - f) „fyrirtæki í samningsríki“ og „fyrirtæki í hinu samningsríkinu“ merkja annars vegar fyrirtæki sem rekið er af aðila heimilisföstum í samningsríki og hins vegar fyrirtæki sem rekið er af aðila heimilisföstum í hinu samningsríkinu;
 - g) „flutningar á alþjóðaleiðum“ merkir flutninga með skipi eða loftfari sem rekið er af fyrirtæki sem hefur raunverulega framkvæmdastjórn í samningsríki, nema skipið eða loftfarið sé eingöngu notað milli staða í hinu samningsríkinu;
 - h) „bært stjórnvald“ merkir:
 - (i) í tilviki Liechtensteins, skattayfirvöld;
 - (ii) í tilviki Íslands, fjármála- og efnahagsráðherra eða fulltrúa ráðherra;
 - i) „ríkisborgari“ merkir með tilliti til samningsríkis:
 - (i) hvern mann sem hefur ríkisborgararétt eða á ríkisfang samningsríkis; og
 - (ii) sérhvern aðila, annan en mann, sem byggir réttarstöðu sína sem slíka á gildandi lögum í því samningsríki,
 - j) „starfsemi“ felur m.a. í sér sérfræðiþjónustu og aðra sjálfstæða starfsemi.
2. Við framkvæmd samningsríkis á ákvæðum þessa samnings á hverjum tíma skulu öll hugtök sem ekki eru skilgreind í samningnum, nema annað leiði af samhenginu, hafa, sömu merkingu og þau hafa á þeim tíma samkvæmt lögum viðkomandi ríkis að því er varðar þá skatta sem samningurinn tekur til. Sú merking sem hugtakið hefur samkvæmt viðeigandi skattalögum þess ríkis, skal ganga framur þeirri merkingu sem hugtakið hefur samkvæmt öðrum lögum þess ríkis.

4. gr.

Heimilisfastur aðili.

1. Í þessum samningi merkir hugtakið „aðili heimilisfastur í samningsríki“ sérhvern þann aðila sem samkvæmt lögum þess ríkis er skattskyldur þar vegna búsetu, heimilisfesti, aðseturs stjórnar eða af öðrum svipuðum ástæðum og felur einnig í sér það ríki og sjálfstjórnarhéruð eða sveitastjórnir þess. Hugtakið felur þó ekki í sér neinn þann aðila sem eingöngu er skattskyldur í þessu ríki af tekjum sem eiga uppruna sinn í því ríki eða af eignum sem þar eru staðsettar.
2. Þegar maður telst heimilisfastur í báðum samningsríkjunum skv. 1. mgr. skal ákvarða stöðu hans með eftirfarandi hætti:
 - a) maður telst einungis heimilisfastur í því ríki þar sem hann á fast heimili; eigi maður fast heimili í báðum ríkjunum telst hann einungis heimilisfastur í því ríki sem hann er nánar tengdur persónulega og fjárhagslega (miðstöð persónuhagsmuna);
 - b) ef ekki er unnt að ákvarða í hvoru ríkinu maður hefur miðstöð persónuhagsmuna sinna, eða ef hann á fast heimili í hvorugu ríkinu, telst hann einungis heimilisfastur í því ríki þar sem hann dvelst að jafnaði;
 - c) ef maður dvelst að jafnaði í báðum ríkjunum eða í hvorugu þeirra telst hann einungis heimilisfastur í því ríki þar sem hann á ríkisfang;
 - d) ef maður á ríkisfang í báðum ríkjunum eða í hvorugu þeirra skulu bær stjórnvöld í samningsríkjunum leysa málið með gagnkvæmu samkomulagi.
3. Þegar aðili, annar en maður, telst heimilisfastur í báðum samningsríkjunum samkvæmt 1. mgr. skulu bær stjórnvöld í samningsríkjunum leitast við að ákvarða, með gagnkvæmu samkomulagi, í hvaða samningsríki sá aðili skal teljast heimilisfastur að því er samning þennan varðar, að teknu tilliti til hvar hann hefur raunverulega framkvæmdastjórn, er stofnaður eða lögskipaður með öðrum hætti og til annarra þátta sem skipta máli.

5. gr.

Föst starfsstöð.

1. Í samningi þessum merkir hugtakið „föst starfsstöð“ fasta atvinnustöð þar sem starfsemi fyrirtækis fer að nokkru eða öllu leyti fram.
2. Hugtakið „föst starfsstöð“ tekur einkum til:
 - a) aðseturs framkvæmdastjórnar;
 - b) útibús;
 - c) skrifstofu;
 - d) verksmiðju;
 - e) verkstæðis; og
 - f) námu, olíu- eða gaslindar, grjótnámu eða annars staðar þar sem náttúruauðlindir eru nýttar.
3. Byggingarsvæði eða byggingar- eða uppsetningarframkvæmd telst því aðeins föst starfsstöð að hún standi lengur en tólf mánuði.
4. Þrátt fyrir framangreind ákvæði þessarar greinar tekur hugtakið „föst starfsstöð“ ekki til:
 - a) nýtingar aðstöðu sem einskorðuð er við geymslu, sýningu eða afhendingu á vörum eða varningi í eigu fyrirtækisins;
 - b) birgðahalds á vörum eða varningi í eigu fyrirtækisins sem eingöngu er ætlaður til geymslu, sýningar eða afhendingar;
 - c) birgðahalds á vörum eða varningi í eigu fyrirtækisins sem eingöngu er ætlaður til vinnslu hjá öðru fyrirtæki;
 - d) fastrar atvinnustöðvar sem eingöngu er notuð í sambandi við kaup á vörum eða varningi eða öflun upplýsinga fyrir fyrirtækið;
 - e) fastrar atvinnustöðvar sem eingöngu er notuð til að annast sérhverja aðra undirbúnings- eða stoðstarfsemi fyrir fyrirtækið;
 - f) fastrar atvinnustöðvar sem nýtt er eingöngu til að reka hvers konar starfsemi sem samsett er úr þáttum sem falla undir a- til e-lið, enda felist öll sú starfsemi sem fram fer í þessari föstu atvinnustöð vegna þessarar samsetningar í undirbúnings- eða stoðstarfsemi.

5. Þrátt fyrir ákvæði 1. og 2. mgr., en með fyrirvara um ákvæði 6. mgr., þegar aðili hefur á hendi starfsemi fyrir fyrirtæki í samningsríki, og þegar hann hefur heimild til að gera samninga fyrir hönd fyrirtækis eða gegnir að jafnaði lykilhlutverki sem leiðir til samningagerðar án efnislegrar breytingar af hálfu viðkomandi fyrirtækis og þessir samningar eru:
 - a) í nafni viðkomandi fyrirtækis, eða
 - b) vegna yfirfærslu eignarréttar eða veitingar notkunarréttar á eign sem fyrirtækið á eða sem fyrirtækið hefur rétt til notkunar á, eða
 - c) komnir til vegna þjónustustarfsemi fyrrnefnds fyrirtækis, telst fyrirtæki þetta hafa fasta starfsstöð í því ríki að því er varðar hvers konar starfsemi sem aðilinn hefur með höndum fyrir fyrirtækið. Þetta á þó ekki við ef starfsemi þessa aðila er takmörkuð við þá starfsemi sem um ræðir í 4. mgr. og sem myndi ekki gera þessa föstu atvinnustöð að fastri starfsstöð samkvæmt ákvæðum þeirrar málsgreinar, þótt innt væri af hendi frá fastri atvinnustöð.
6. a) Ákvæði 5. mgr. gilda ekki þegar aðili, sem starfar í samningsríki af hálfu fyrirtækis í hinu samningsríkinu, hefur með höndum starfsemi í fyrstnefnda samningsríkinu sem óháður aðili og kemur fram fyrir fyrirtækið innan marka venjulegs atvinnurekstrar þeirra. Hinsvegar, komi aðili einvörðungu eða næstum einvörðungu fram fyrir hönd eins fyrirtækis eða fleiri, sem hann hefur nán tengsl við, skal sá aðili ekki talinn vera óháður aðili í skilningi þessarar málsgreinar að því er varðar slík fyrrnefnd fyrirtæki.
 - b) Að því er varðar ákvæði þessarar greinar telst aðili hafa nán tengsl við fyrirtæki ef, að teknu tilliti til allra staðreynda og aðstæðna er máli skipta, annar hefur yfirráð yfir hinum eða báðir lúta yfirráðum sömu aðila eða fyrirtækja. Í öllu falli telst aðili hafa nán tengsl við fyrirtæki ef annar á, beint eða óbeint, meira en helming raunverulegs hlutar í hinum (eða, ef um félag er að ræða, fer með meira en helming heildaratkvæða og á meira en helming heildarverðmætis hlutabréfa í félaginu eða raunverulegrar eignarhlutdeildar í því) eða ef annar aðili á, beint eða óbeint, meira en helming raunverulegs hlutar (eða, ef um félag er að ræða, fer með meira en helming heildaratkvæða og á meira en helming heildarverðmætis hlutabréfa í félaginu eða raunverulegrar eignarhlutdeildar í því) í viðkomandi aðila eða fyrirtæki.
7. Þótt félag sem er heimilisfast í samningsríki, stjórnir eða sé stjórnað af félagi, sem er heimilisfast í hinu samningsríkinu eða hefur með höndum starfsemi í hinu ríkinu (annaðhvort frá fastri starfsstöð eða á annan hátt) leiðir það í sjálfu sér ekki til þess að annað hvort þessara félaga sé föst starfsstöð hins.

6. gr.

Tekjur af fasteign.

1. Tekjur, sem aðili heimilisfastur í samningsríki hefur af fasteign (þar með taldar tekjur af landbúnaði eða skógarnytjum) sem staðsett er í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.
2. Hugtakið „fasteign“ skal hafa þá merkingu sem það hefur samkvæmt lögum þess samningsríkis þar sem fasteignin er. Í öllum tilvikum felur hugtakið í sér fylgifé með fasteign, áhöfn og tæki, sem notuð eru í landbúnaði og við skógarnytjar, réttindi varðandi landeignir samkvæmt reglum einkamálaréttar, afnotarétt af fasteign og rétt til breytilegrar eða fastrar þóknunar sem endurgjald fyrir hagnýtingu eða rétt til hagnýtingar á námum, lindum og öðrum náttúruauðlindum. Skip, bátar og loftför teljast ekki til fasteigna.
3. Ákvæði 1. mgr. gilda um tekjur af beinni hagnýtingu, leigu og hvers konar öðrum afnotum fasteignar.
4. Ákvæði 1. og 3. mgr. gilda einnig um tekjur af fasteign í eigu fyrirtækis.

7. gr.

Hagnaður af atvinnurekstri.

1. Hagnaður fyrirtækis í samningsríki skal einungis skattlagður í því ríki nema fyrirtækið hafi með höndum atvinnurekstur í hinu samningsríkinu frá fastri starfsstöð þar. Ef fyrirtækið hefur slíka starfsemi með höndum má skattleggja hagnað í síðarnefnda ríkinu sem rekja má til fastrar starfsstöðvar, í samræmi við ákvæði 2. mgr.

2. Að því er varðar þessa grein og 22. gr. er hagnaður sem í hvoru samningsríki má rekja til hinnar föstu starfsstöðvar sem getið er í 1. mgr., sá hagnaður sem ætla mátti að komið hefði í hennar hlut, ekki síst í skiptum hennar við aðra hluta fyrirtækisins, ef hún væri sérstakt og sjálfstætt fyrirtæki sem hefði með höndum samskonar eða svipaðan atvinnurekstur við sömu eða svipaðar aðstæður, með tilliti til þeirra starfa sem innt eru af hendi, eigna sem eru notaðar og áhættu sem tekin er í gegnum föstu starfsstöðina og aðra hluta fyrirtækisins.
3. Þegar samningsríki, í samræmi við 2. mgr. leiðréttir hagnað sem rekja má til fastrar starfsstöðvar fyrirtækis eins samningsríkis og skattleggur samkvæmt því hagnað fyrirtækisins, sem hefur verið skattlagður í hinu ríkinu, skal hitt samningsríkið, að því marki sem unnt er til þess að afnema tvísköttun á þann hagnað, gera viðeigandi leiðréttingu á fjárhæð þess skatts sem lagður er á þennan hagnað. Við ákvörðun slíkrar leiðréttingar skulu bær stjórnvöld samningsríkjanna hafa samráð ef nauðsyn krefur.
4. Þegar hagnaður felur í sér tekjur, sem sérstök ákvæði eru um í öðrum greinum samnings þessa, skulu ákvæði þessarar greinar ekki hafa áhrif á gildi þeirra ákvæða.

8. gr.

Siglingar, flutningar á skipgengum vatnaleiðum og loftferðir.

1. Hagnaður af rekstri skipa eða loftfara í flutningum á alþjóðaleiðum skal einungis skattlagður í því samningsríki þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur.
2. Hagnaður af rekstri báta í flutningum á skipgengum vatnaleiðum skal einungis skattlagður í því samningsríki þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur.
3. Ef aðsetur raunverulegrar framkvæmdastjórnar útgerðarfyrirtækis eða fyrirtækis í flutningum á skipgengum vatnaleiðum er um borð í skipi eða báti skal hún teljast hafa aðsetur í því samningsríki þar sem heimahöfn skipsins eða bátsins er eða, ef ekki er um slíka heimahöfn að ræða, í því samningsríki þar sem útgerðaraðili skipsins eða bátsins er heimilisfastur.
4. Ákvæði 1. mgr. skulu einnig eiga við um hagnað sem hlýst af þátttöku í rekstrarsamvinnu, sameiginlegu fyrirtæki eða alþjóðlegum rekstrarsamtökum.

9. gr.

Tengd fyrirtæki.

1. Þegar:
 - a) fyrirtæki í samningsríki tekur beinan eða óbeinan þátt í stjórn eða yfirlýðingum fyrirtækis í hinu samningsríkinu eða á, beint eða óbeint, hluta af fjármagni þess, eða
 - b) sömu aðilar taka beinan eða óbeinan þátt í stjórn eða yfirlýðingum fyrirtækis í samningsríki, svo og fyrirtækis í hinu samningsríkinu eða eiga, beint eða óbeint, hluta af fjármagni þess, og hlutaðeigandi fyrirtæki semja eða setja í öðru hvoru tilvikinu skilmála um innbyrðis samband sitt á viðskipta- eða fjármálasviðinu, sem eru frábrugðnir því sem væri ef fyrirtækin væru óháð hvort öðru, má allur hagnaður, sem án þessara skilmála hefði runnið til annars fyrirtækisins en rennur ekki til þess vegna skilmálanna, teljast til hagnaðar þess fyrirtækis og skattleggjast samkvæmt því.
2. Þegar samningsríki telur til hagnaðar fyrirtækis í því ríki – og skattleggur samkvæmt því – hagnað fyrirtækis í hinu samningsríkinu sem hefur verið skattlagður í því ríki og hagnaðurinn, sem þannig er innifalinn, er hagnaður sem hefði runnið til fyrirtækisins í fyrrnefnda ríkinu ef skilmálarnir, sem samið var um milli fyrirtækjanna tveggja, hefðu verið þeir sömu og samið hefði verið um milli óháðra fyrirtækja, skal síðarnefnda ríkið gera viðeigandi leiðréttingu á fjárhæð þess skatts sem lagður er þar á þennan hagnað. Við ákvörðun slíkrar leiðréttingar skal fullt tillit tekið til annarra ákvæða þessa samnings og skulu bær stjórnvöld samningsríkjanna hafa samráð ef nauðsyn krefur.

10. gr.

Arður.

1. Arð, sem félag heimilisfast í samningsríki greiðir aðila heimilisföstum í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.
2. Slíkan arð má þó einnig skattleggja í því samningsríki þar sem félagið, sem greiðir arðinn, er

heimilisfast og samkvæmt lögum þess ríkis. Sé raunverulegur eigandi arðsins heimilisfastur í hinu samningsríkinu skal skatturinn, sem þannig er á lagður, eigi vera hærri en 15 af hundraði af vergri fjárhæð arðsins.

3. Þrátt fyrir ákvæði 2. mgr. skal ekki skattleggja arð í samningsríkinu, þar sem félagið, sem greiðir arðinn, hefur heimilisfesti, ef hinn raunverulegi eigandi arðsins er:
 - a) félag (annað en sameignarfélag) sem er heimilisfast í hinu samningsríkinu sem á beint að minnsta kosti 10 af hundraði eignarhlutdeild í félaginu sem greiðir arðinn í minnst eitt ár fyrir greiðslu arðsins; eða
 - b) lífeyrissjóður eða hæfur rekstraraðili í góðgerðarstarfsemi; eða
 - c) stjórnvöld í samningsríki, sjálfstjórnarhéröð eða sveitarstjórnir þess eða einhver annar lögaðili sem lýtur opinberum rétti þess ríkis.
4. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu, með gagnkvæmu samkomulagi, setja nánari reglur um framkvæmd takmarkana 2. og 3. mgr. Ákvæði 2. og 3. mgr. skulu engin áhrif hafa á skattlagningu félagsins að því er varðar þann hagnað sem arður er greiddur af.
5. Hugtakið „arður“ merkir í þessari grein tekjur af hlutabréfum, ágóðahlutaskírteinum eða ágóðahlutaréttindum, námuhlutabréfum, stofnbréfum eða öðrum réttindum sem ekki eru skuldakröfur er veita rétt til hlutdeildar í hagnaði, svo og aðrar tekjur af atvinnurekstri sem farið er með við skattlagningu á sama hátt og tekjur af hlutabréfum samkvæmt löggjöf þess ríkis þar sem félagið sem fer með úthlutunina er heimilisfast.
6. Ákvæði 1., 2. og 3. mgr. gilda ekki þegar raunverulegur eigandi arðsins er heimilisfastur í samningsríki og hefur með höndum starfsemi frá fastri atvinnustöð í hinu samningsríkinu þar sem félagið, sem greiðir arðinn, er heimilisfast vegna fastrar atvinnustöðvar sem þar er staðsett og hlutareignin, sem arðurinn er greiddur af, er raunverulega bundin við slíka fasta starfsstöð. Í því tilviki skulu ákvæði 7. gr. gilda.
7. Ef félag, sem er heimilisfast í samningsríki, fær hagnað eða tekjur frá hinu samningsríkinu getur síðarnefnda ríkið ekki skattlagt arðinn, sem félagið greiðir, nema að því leyti sem arður er greiddur aðila heimilisföstum í síðarnefnda ríkinu eða að því leyti sem hlutareignin, sem arðurinn er greiddur af, er raunverulega bundin við fasta starfsstöð í síðarnefnda ríkinu, né heldur skattlagt óúthlutaðan hagnað félagsins. Þetta gildir jafnt þótt arðurinn sem greiddur er eða óúthlutaði hagnaðurinn sé að öllu eða nokkru leyti hagnaður eða tekjur sem hafa myndast í síðarnefnda ríkinu.

11. gr.

Vextir.

1. Vextir, sem myndast í samningsríki og greiddir eru aðila heimilisföstum í hinu samningsríkinu, skal einungis skattleggja í síðarnefnda ríkinu, að því tilskildu að raunverulegur eigandi vaxtanna hafi heimilisfesti í hinu ríkinu.
2. Hugtakið „vextir“ merkir í þessari grein tekjur af hvers konar skuldakröfum, hvort sem þær eru tryggðar með veði í fasteign eða ekki og hvort sem þeim fylgir réttur til hlutdeildar í hagnaði skuldunautar eða ekki og tekur hugtakið sérstaklega til tekna af ríkisverðbréfum og tekna af skuldabréfum eða skuldaviðurkenningum, þar með talinn gengismunur og vinningar tengdir slíkum verðbréfum, skuldabréfum eða skuldaviðurkenningum. Dráttarvextir og kostnaður vegna greiðsludráttar teljast ekki vextir að því er varðar þessa grein.
3. Ákvæði 1. mgr. gilda ekki þegar raunverulegur eigandi vaxtanna er heimilisfastur í samningsríki og hefur með höndum starfsemi frá fastri starfsstöð í hinu samningsríkinu þar sem vextirnir myndast og skuldakrafan, sem vextirnir eru greiddir af, er raunverulega bundin við slíka fasta starfsstöð. Í því tilviki skulu ákvæði 7. gr. gilda.
4. Þegar vaxtafjárhæðin er hærri, miðað við þá skuldakröfu sem hún er greidd af vegna sérstaks sambands milli greiðanda og raunverulegs eiganda eða milli þeirra beggja og þriðja aðila, en vaxtafjárhæðin, sem greiðandi og raunverulegur eigandi hefðu samið um ef þetta sérstaka samband hefði ekki verið fyrir hendi, skulu ákvæði þessarar greinar einungis gilda um síðarnefndu fjárhæðina. Þegar þannig stendur á skal fjárhæðin, sem umfram er, áfram skattlögð samkvæmt lögum hvors samningsríkis um sig, að teknu tilliti til annarra ákvæða samnings þessa.

12. gr.

Þóknanir.

1. Þóknanir, sem myndast í samningsríki og eru raunverulega í eigu aðila sem er heimilisfastur í hinu samningsríkinu, má einungis skattleggja í síðarnefnda ríkinu.
2. Þóknanir fyrir afnot af hverskonar einkaleyfum, vörumerkjum, mynstri eða líkani, áætlun, leynilegri formúlu eða framleiðsluaðferð má þó einnig skattleggja í því samningsríki þar sem þær myndast og samkvæmt lögum þess ríkis, en sé raunverulegur eigandi þóknanna heimilisfastur í hinu samningsríkinu skal skatturinn, sem þannig er lagður á, eigi vera hærri en 5 af hundraði af vergri fjárhæð þóknanna. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu, með gagnkvæmu samkomulagi, setja nánari reglur um framkvæmd þessarar takmörkunar.
3. Hugtakið „þóknanir“ merkir í þessari grein hvers konar greiðslur sem tekið er við sem endurgjald fyrir afnot eða rétt til afnota af hvers konar höfundarrétti á verkum á sviði bókmennta, lista eða vísinda, þar með töldum kvikmyndum, hvers konar einkaleyfum, vörumerkjum, mynstri eða líkani, áætlun, leynilegri formúlu eða framleiðsluaðferð, eða fyrir upplýsingar um reynslu á sviði iðnaðar, viðskipta eða vísinda.
4. Ákvæði 1. og 2. mgr. gilda ekki þegar raunverulegur eigandi þóknanna er heimilisfastur í samningsríki og hefur með höndum starfsemi frá fastri starfsstöð í hinu samningsríkinu, þar sem þóknanir myndast og réttindin eða eignin, sem gefur af sér þóknanirnar, er raunverulega bundin við slíka fasta starfsstöð. Í því tilviki skulu ákvæði 7. gr. gilda.
5. Þóknanir skulu taldar myndast í samningsríki þegar greiðandinn er heimilisfastur í því ríki. Ef sá aðili, sem þóknanirnar greiðir, hvort sem hann er heimilisfastur í samningsríki eða ekki, hefur fasta starfsstöð í samningsríki og skyldan til að greiða þóknanirnar er tengd hinni föstu starfsstöð og þóknanirnar eru gjaldfærðar hjá hinni föstu starfsstöð, skulu þær þó taldar myndast í því ríki þar sem hin fasta starfsstöð er staðsett.
6. Ef fjárhæð þóknanna er, miðað við þau afnot, réttindi eða upplýsingar sem þær eru greiðsla fyrir eru hærri vegna sérstaks sambands milli greiðanda og raunverulegs eiganda eða milli þeirra beggja og þriðja aðila, en sú fjárhæð sem greiðandi og raunverulegur eigandi hefðu samið um ef þetta sérstaka samband hefði ekki verið fyrir hendi, skulu ákvæði þessarar greinar einungis gilda um síðarnefndu fjárhæðina. Þegar þannig stendur á skal fjárhæðin, sem umfram er, vera áfram skattlögð samkvæmt lögum hvors samningsríkis um sig, að teknu tilliti til annarra ákvæða þessa samnings.

13. gr.

Söluhagnaður af eignum.

1. Hagnað, sem aðili heimilisfastur í samningsríki hlýtur af sölu fasteignar sem getið er í 6. gr. og staðsett er í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.
2. Hagnað, sem hlýst af sölu lausafjár sem er hluti atvinnurekstrareignar fastrar starfsstöðvar sem fyrirtæki í samningsríki hefur í hinu samningsríkinu, þar með talinn hagnað af sölu slíkrar fastrar starfsstöðvar (einnar sér eða ásamt fyrirtækinu í heild) má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.
3. Hagnaður, sem hlýst af sölu skipa eða loftfara sem notuð eru í flutningum á alþjóðaleiðum, báta sem eru í flutningum á skipgengum vatnaleiðum eða lausafjár sem tengt er notkun slíkra skipa, loftfara eða báta, skal einungis skattlagður í því samningsríki þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur.
4. Hagnað, sem aðili heimilisfastur í samningsríki hlýtur af sölu hlutabréfa þar sem meira en 50 af hundraði af eignarhlutum byggja beint eða óbeint á eignarhaldi á fasteign sem staðsett er í hinu samningsríkinu, skal einungis skattlagður í því ríki.
5. Hagnaður, sem hlýst af sölu annarra eigna er getið er í 1., 2., 3. og 4. mgr., skal einungis skattlagður í því samningsríki þar sem seljandinn er heimilisfastur.

14. gr.

Atvinnutekjur.

1. Með þeim undantekningum sem um ræðir í 15., 17. og 18. gr. skulu laun og annað svipað endurgjald, sem aðili heimilisfastur í samningsríki fær fyrir starf sitt, einungis skattlögð í því

ríki, nema starfið sé leyst af hendi í hinu samningsríkinu. Ef starfið er leyst þar af hendi má skattleggja endurgjaldið fyrir það í síðarnefnda ríkinu.

2. Þrátt fyrir ákvæði 1. mgr. skal endurgjald, sem aðili heimilisfastur í samningsríki fær fyrir starf sem hann leysir af hendi í hinu samningsríkinu, einungis skattlagt í fyrrnefnda ríkinu ef:
 - a) viðtakandinn dvelur í hinu ríkinu í eitt eða fleiri skipti, þó ekki lengur en 183 daga samtals á tólf mánaða tímabili sem hefst eða lýkur á viðkomandi skattári; og
 - b) endurgjaldið er greitt af eða fyrir hönd vinnuveitanda sem er ekki heimilisfastur í hinu ríkinu; og
 - c) endurgjaldið er ekki gjaldfært hjá fastri starfsstöð sem vinnuveitandinn hefur í hinu ríkinu.
3. Þrátt fyrir undanfarandi ákvæði þessarar greinar má skattleggja endurgjald fyrir starf, unnið um borð í skipi eða loftfari sem notað er í flutningum á alþjóðaleiðum eða um borð í báti sem er í flutningum á skipgengum vatnaleiðum, í því samningsríki þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur.

15. gr.

Stjórnarlaun.

Stjórnarlaun og aðrar svipaðar greiðslur, sem aðili heimilisfastur í samningsríki fær fyrir setu í stjórn félags eða öðrum svipuðum stofnunum sem hefur aðsetur framkvæmdastjórnar í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.

16. gr.

Listamenn og íþróttamenn.

1. Þrátt fyrir ákvæði 14. gr. má skattleggja tekjur aðila sem er heimilisfastur í samningsríki, sem hann aflar í hinu samningsríkinu með störfum sínum sem skemmtikraftur, svo sem leikari í leikhúsi, kvikmyndum, listamaður í hljóðvarpi eða sjónvarpi eða tónlistarmaður eða sem íþróttamaður, í síðarnefnda ríkinu.
2. Ef tekjur af starfi, sem skemmtikraftur eða íþróttamaður leysir af hendi sem slíkur, renna ekki til skemmtikraftsins eða íþróttamannsins sjálfs heldur til annars aðila má, þrátt fyrir ákvæði 14. gr., skattleggja tekjurnar í því samningsríki þar sem starf skemmtikraftsins eða íþróttamannsins er leyst af hendi.
3. Ákvæði 1. og 2. mgr. gilda ekki um tekjur sem skemmtikraftur eða íþróttamaður aflar með störfum sínum í samningsríki, ef heimsókn til þess ríkis er alfarið eða að mestu leyti studd af almannafé frá öðru eða báðum samningsríkjunum eða sjálfstjórnarhéruðum eða sveitastjórnnum þeirra. Í því tilviki skulu tekjurnar einungis skattlagðar í því samningsríki þar sem skemmtikrafturinn eða íþróttamaðurinn er heimilisfastur.

17. gr.

Eftirlaun.

Eftirlaun og annað svipað endurgjald (þar með taldar eingreiðslur), sem myndast í samningsríki og er greitt til aðila sem er heimilisfastur í hinu samningsríkinu, má skattleggja í fyrrnefnda ríkinu.

18. gr.

Opinbert starf.

1. a) Laun og annað svipað endurgjald, sem greitt er af samningsríki, sjálfstjórnarhéraði eða sveitarstjórn þess eða af öðrum lögaðila sem lýtur opinberum rétti, til manns fyrir störf hans í þjónustu þess ríkis, sjálfstjórnarhéraðs eða sveitastjórnar eða annars lögaðila sem lýtur opinberum rétti þess ríkis, skulu einungis skattlögð í því ríki.
- b) Slík laun og annað svipað endurgjald skulu þó einungis skattlögð í hinu samningsríkinu, ef starfið er leyst þar af hendi og maðurinn er heimilisfastur í því ríki og:
 - (i) er ríkisborgari þess ríkis; eða
 - (ii) tók ekki upp heimilisfesti í því ríki einvörðungu í þeim tilgangi að leysa þetta starf af hendi.
2. Þrátt fyrir ákvæði 1. mgr. og 17. gr., skulu eftirlaun og annað svipað endurgjald (þar með taldar eingreiðslur), sem greidd eru úr sjóðum stofnuðum af samningsríki eða sjálfstjórnarhéraði eða

sveitarstjórn þess eða af öðrum lögaðila, sem lýtur opinberum rétti þess ríkis, einungis skattlögð í því ríki.

3. Ákvæði 14., 15., 16. og 17. gr. skulu gilda um laun, eftirlaun og annað svipað endurgjald (þar með taldar eingreiðslur) sem greidd eru fyrir störf leyst af hendi í tengslum við atvinnurekstur á vegum samningsríkis, eða sjálfstjórnarhéraða eða sveitarstjórna þess eða annars lögaðila sem lýtur opinberum rétti þess ríkis.

19. gr.

Námsmenn.

Námsmaður eða starfsnemi, sem er eða var síðast fyrir komu sína til samningsríkis heimilisfastur í hinu samningsríkinu og dvelur í fyrrnefnda ríkinu einungis vegna náms síns eða þjálfunar, skal undanþeginn skattlagningu í því ríki á greiðslur sem hann fær til að standa straum af kostnaði við framfærslu sína, nám eða þjálfun, enda komi slíkar greiðslur frá aðilum utan þess ríkis.

20. gr.

Aðrar tekjur.

1. Tekjur, sem aðili heimilisfastur í samningsríki aflar og ekki er fjallað um í fyrri greinum þessa samnings, skulu einungis skattlagðar í því ríki og skiptir ekki máli hvar þeirra er aflað.
2. Ákvæði 1. mgr. skulu ekki gilda um tekjur, að undanskildum tekjum af fasteign eins og hún er skilgreind í 2. mgr. 6. gr., ef viðtakandi teknanna er heimilisfastur í samningsríki og hefur með höndum starfsemi í hinu samningsríkinu frá fastri starfsstöð sem þar er staðsett og réttindin eða eignin, sem tekjurnar stafa frá, er raunverulega bundin við slíka fasta starfsstöð. Í því tilviki skulu ákvæði 7. gr. gilda.

21. gr.

Eignir.

1. Eign, sem fólgin er í fasteign sem getið er í 6. gr. og er í eigu aðila heimilisfasts í samningsríki og staðsett er í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.
2. Eign, sem er fólgin í lausafé sem er hluti atvinnurekstrareignar fastrar starfsstöðvar sem fyrirtæki í samningsríki hefur í hinu samningsríkinu, má skattleggja í hinu ríkinu.
3. Eign, sem er fólgin í skipum eða loftförum sem notuð eru í flutningum á alþjóðaleiðum og í bátum í flutningum á skipgengum vatnaleiðum og í lausafé sem tengt er rekstri slíkra skipa, loftfara og báta, skal einungis skattlagt í því samningsríki þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur.
4. Allar aðrar eignir aðila heimilisfasts í samningsríki skulu einungis skattlagðar í því ríki.

22. gr.

Afnám tvísköttunar.

1. Í tilviki Liechtensteins skal afnema tvísköttun á eftirfarandi hátt:
 - a) Þegar aðili heimilisfastur í Liechtenstein hefur tekjur eða á eignir, sem samkvæmt ákvæðum samnings þessa er heimilt að skattleggja á Íslandi, skal Liechtenstein undanþiggja slíkar tekjur eða eignir frá skattlagningu með fyrirvara um ákvæði b- og c-liðar.
 - b) Þegar aðili heimilisfastur í Liechtenstein hefur tekjur, sem samkvæmt ákvæðum 10. gr. og 12. gr. er heimilt að skattleggja á Íslandi, skal Liechtenstein draga frá skatti í Liechtenstein á þessar tekjur þann skatt sem er greiddur í samræmi við íslensk lög og ákvæði samnings þessa. Sú skattgreiðsla sem draga á frá skal samt sem áður ekki vera hærri en skattur í Liechtenstein sem greiða ber vegna teknanna frá Íslandi.
 - c) Þegar aðili heimilisfastur í Liechtenstein hefur tekjur eða eignir, sem eru undanþegnar skattlagningu í Liechtenstein samkvæmt einhverju ákvæði samningsins, er Liechtenstein engu að síður heimilt, við ákvörðun skatta á aðrar tekjur eða eignir fyrrnefnds aðila, að taka tillit til þeirra tekna eða eigna sem eru undanþegnar.
2. Í tilviki Íslands skal afnema tvísköttun á eftirfarandi hátt:
 - a) Þegar aðili heimilisfastur á Íslandi hefur tekjur sem samkvæmt ákvæðum samnings þessa:

- (i) má skattleggja í Liechtenstein, skal Ísland heimila að fjárhæð þess tekjuskatts sem greiddur hefur verið í Liechtenstein af þeim tekjum sé dregin frá tekjuskatti þess aðila. Slíkur frádráttur skal þó aldrei vera hærri en sá hluti tekjuskattsins, reiknaður fyrir frádráttinn, sem lagður er á þær tekjur sem skattleggja má í Liechtenstein,
 - (ii) sem skulu einungis vera skattskyldar í Liechtenstein, skal Ísland undanþiggja þær tekjur frá íslenskum skatti, en getur þó við útreikning skatta á aðrar tekjur þessa heimilisfasta aðila tekið tillit til hinna undanþegnu tekna.
- b) Þegar aðili heimilisfastur á Íslandi á eignir sem samkvæmt ákvæðum samnings þessa:
- (i) má skattleggja í Liechtenstein, skal Ísland heimila að fjárhæð þess skatts sem greiddur hefur verið í Liechtenstein af þeim eignum sé dregin frá skatti þess aðila. Slíkur frádráttur skal þó aldrei vera hærri en sá hluti skattsins, reiknaður fyrir frádráttinn, sem lagður er á þær eignir sem skattleggja má í Liechtenstein,
 - (ii) sem skulu einungis skattlagðar í Liechtenstein, skal Ísland undanþiggja þær eignir frá íslenskum skatti en getur þó við útreikning skatta á aðrar eignir þessa heimilisfasta aðila tekið tillit til hinna undanþegnu eigna.

23. gr.

Bann við mismunun.

1. Ríkisborgarar samningsríkis skulu ekki sæta annarri eða þyngri skattlagningu eða kröfum í því sambandi í hinu samningsríkinu en ríkisborgarar þess ríkis sæta eða unnt er að láta þá sæta við sömu aðstæður, einkum að því er varðar heimilisfesti. Þrátt fyrir ákvæði 1. gr. gildir þetta ákvæði einnig um aðila sem eru hvorki heimilisfastir í öðru né báðum samningsríkjunum.
2. Ríkisfangslausir aðilar heimilisfastir í samningsríki, skulu í hvorugu samningsríkinu sæta annarri eða þyngri skattlagningu eða kröfum í því sambandi en ríkisborgarar viðkomandi ríkis sæta eða unnt er að láta þá sæta við sömu aðstæður, einkum að því er varðar heimilisfesti.
3. Skattlagning fastrar starfsstöðvar, sem fyrirtæki í samningsríki hefur í hinu samningsríkinu, skal ekki vera óhagstæðari í síðarnefnda ríkinu en skattlagning á fyrirtæki í því ríki sem hafa sams konar starfsemi með höndum. Þetta ákvæði skal ekki skýra þannig að það skyldi samningsríki til að veita aðilum heimilisföstum í hinu samningsríkinu nokkurn þann persónufrádrátt, ívilnanir og skattalækkanir vegna hjúskaparstöðu eða fjölskylduframsærlu sem það veitir þeim aðilum sem þar eru heimilisfastir.
4. Vextir, þóknunir og aðrar greiðslur, sem fyrirtæki í samningsríki greiðir aðila heimilisföstum í hinu samningsríkinu, skulu vera frádráttarbærar við ákvörðun skattskylds hagnaðar fyrirtækisins með sömu skilyrðum og hefðu þær verið greiddar aðila heimilisföstum í fyrirnefnda ríkinu, nema ákvæði 1. mgr. 9. gr., 4. mgr. 11. gr. eða 6. mgr. 12. gr. eigi við. Á sama hátt skulu allar skuldir fyrirtækis í samningsríki við aðila, sem er heimilisfastur í hinu samningsríkinu, vera frádráttarbærar við ákvörðun skattskyldra eigna fyrirtækisins með sömu skilyrðum og ef til þeirra hefði verið stofnað við aðila, heimilisfastan í fyrirnefnda ríkinu.
5. Þótt eignir fyrirtækja í samningsríki séu að öllu eða nokkru leyti, beint eða óbeint, í eigu eða undir stjórn eins eða fleiri aðila, sem eru heimilisfastir í hinu samningsríkinu, skulu þau ekki sæta annarri eða þyngri skattlagningu eða öðrum kröfum í því sambandi í fyrirnefnda ríkinu en fyrirtæki svipaðrar tegundar, sem eru heimilisföst í fyrirnefnda ríkinu, sæta eða unnt er að láta þau sæta.
6. Þrátt fyrir ákvæði 2. gr. skulu ákvæði þessarar greinar gilda um hvers konar skatta, hvaða nafni sem þeir nefnast.

24. gr.

Framkvæmd gagnkvæms samkomulags.

1. Ef aðili telur að ráðstafanir, sem gerðar eru af öðru hvoru eða báðum samningsríkjunum, leiði eða muni leiða til skattlagningar að því er hann varðar, sem ekki er í samræmi við ákvæði þessa samnings, getur hann, án þess að það raski rétti hans til að færa sér í nyt þau réttarúrræði sem lög samningsríkjanna kveða á um, lagt mál sitt fyrir bætt stjórnvald hvors samningsríkis sem er. Mál verður að leggja fyrir innan þriggja ára frá því að fyrsta tilkynningin berst um aðgerðir sem leiða til skattlagningar sem ekki er í samræmi við ákvæði samningsins.

2. Ef bært stjórnvald telur að mótmælin séu á rökum reist en getur þó ekki sjálft leyst málið á viðunandi hátt skal það leitast við að leysa málið með gagnkvæmu samkomulagi við bært stjórnvald í hinu samningsríkinu í því skyni að afnema skattlagningu sem ekki er í samræmi við ákvæði samningsins. Slíkt samkomulag skal koma til framkvæmda óháð öllum tímatakmarkunum sem í gildi eru samkvæmt landslögum samningsríkjanna.
3. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu, með gagnkvæmu samkomulagi, leitast við að leysa sérhvern vanda eða vafaatriði varðandi túlkun eða beitingu samningsins. Þau geta einnig haft samráð í því skyni að komast hjá tvísköttun í tilvikum sem ekki er fjallað um í samningnum.
4. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum geta haft beint samband sín á milli, þar á meðal í sameiginlegri nefnd sem skipuð er þeim eða fulltrúum þeirra, í því skyni að ná samkomulagi í samræmi við undanfarandi málsgreinar.
5. Ef:
 - a) aðili hefur lagt mál, sem fellur undir 1. mgr., fyrir bært stjórnvald samningsríkis á þeim grundvelli að ráðstafanir, sem gerðar eru af öðru hvoru eða báðum samningsríkjum, leiði til skattlagningar, að því er hann varðar, sem ekki eru í samræmi við ákvæði samnings þessa; og
 - b) bær stjórnvöldum reynist ekki unnt að ná samkomulagi til þess að leysa málið í samræmi við 2. mgr. innan þriggja ára frá því málið er lagt fyrir bært stjórnvald hins samningsríkisins, skal leggja sérhvert óleyst mál sem hefur komið upp fyrir gerðardóm fari viðkomandi aðili fram á það. Að því tilskyldu að aðili sem málið hefur bein áhrif á hafni ekki gagnkvæmu samkomulagi sem kemur gerðardómsúrskurðinum í framkvæmd, eða bær stjórnvöld og viðkomandi aðilar sem málið hefur bein áhrif á, komist að samkomulagi um aðra lausn innan sex mánaða frá því að þeim var birt ákvörðunin, skal úrskurður gerðardóms vera bindandi gagnvart báðum samningsríkjunum og honum komið í framkvæmd enda þótt kveðið sé á um tímafresti í innlendri löggjöf ríkjanna. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu, með gagnkvæmu samkomulagi, setja nánari reglur um framkvæmd þessarar málsgreinar.

25. gr.

Skipti á upplýsingum.

1. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu skiptast á upplýsingum sem séð verður að skipti máli fyrir framkvæmd ákvæða þessa samnings eða framkvæmd eða fullnustu innlendra laga varðandi skatta, hverju nafni sem þeir nefnast, sem samningsríkin eða sjálfstjórnarhéruð eða sveitarstjórnir þeirra leggja á, að því leyti sem viðkomandi skattlagning fer ekki í bága við ákvæði samningsins. Skipti á upplýsingum takmarkast ekki af 1. og 2. gr.
2. Með allar upplýsingar, sem samningsríki veitir viðtöku skv. 1. mgr., skal fara sem trúnaðarmál á sama hátt og farið er með upplýsingar sem er aflað samkvæmt lögum þess ríkis og skulu þær eingöngu gerðar kunnar aðilum eða stjórnvöldum (þar með töldum dómstólum og stjórnsluaðilum) sem hafa með höndum álagningu eða innheimtu á þeim sköttum er um getur í 1. mgr. eða fullnustu- eða ákærvald varðandi þá skatta eða úrskurði um kærur vegna þeirra skatta eða eftirlit með framangreindu. Þessir aðilar eða stjórnvöld skulu einungis nota upplýsingarnar í ofangreindum tilgangi. Þeim er heimilt að gera slíkar upplýsingar opinberar við málarekstur fyrir dómstólum eða í dómsniðurstöðum. Þrátt fyrir framangreint, má nota upplýsingar sem móttækjar eru í samningsríki í öðrum tilgangi ef nota má slíkar upplýsingar í slíkum tilgangi samkvæmt lögum beggja samningsríkjanna og bært stjórnvald þess ríkis sem leggur til upplýsingarnar heimilar slíka notkun.
3. Ákvæði 1. og 2. mgr. skal í engu tilviki skýra þannig að þau leggi þá skyldu á samningsríki:
 - a) að framkvæma stjórnsluráðstafanir sem víkja frá lögum og stjórnsluvenjum þess eða hins samningsríkisins;
 - b) að veita upplýsingar sem ekki er unnt að afla samkvæmt lögum eða almennum stjórnsluvenjum þess eða hins samningsríkisins;
 - c) að veita upplýsingar sem myndu ljóstra upp leyndarmálum eða framleiðsluaðferðum á sviði viðskipta-, atvinnumála, iðnaðar-, verslunar- eða sérfræðiþekkingar eða veita upplýsingar sem myndu stríða gegn almannareglu (ordre public) ef þær væru gerðar opinberar.
4. Ef samningsríki fer fram á upplýsingar í samræmi við þessa grein skal hitt samningsríkið beita

þeim aðferðum sem það hefur yfir að ráða til að afla þeirra upplýsinga sem óskað er eftir, jafnvel þótt síðarnefnda ríkið þurfi ekki á þeim að halda vegna eigin skattamála. Sú skuldbinding sem felst í fyrri málslíð er háð takmörkunum 3. mgr. en í engu tilviki skulu þær takmarkanir notaðar til að heimila samningsríki að synja um veitingu upplýsinga af þeirri ástæðu einni að það sjálfst hafi enga þörf fyrir þær.

5. Í engu tilviki skal skýra ákvæði 3. mgr. þannig að þau heimili samningsríki að synja um veitingu upplýsinga af þeirri ástæðu einni að þær séu í vörslu banka, annarrar fjármálastofnunar, tilnefnds aðila eða aðila sem kemur fram sem umboðsaðili eða annast fjármunavörslu eða af þeirri ástæðu að þær tengist hagsmunum eiganda aðila.

26. gr.

Aðstoð við innheimtu skatta.

1. Samningsríkin skulu aðstoða hvort annað við innheimtu skattkrafna. Aðstoðin takmarkast ekki af ákvæðum 1. og 2. gr. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu setja, með gagnkvæmu samkomulagi, ítarlegri reglur um beitingu þessarar greinar.
2. Hugtakið „skattkrafa“, eins og það er notað í þessari grein, merkir þá skuldafjárhæð skatta hverju nafni sem þeir nefnast sem samningsríki eða sjálfstjórnarhérað eða sveitarstjórnir þeirra leggja á, svo fremi að þessi skattheimta sé ekki andstæð þessum samningi eða öðrum gerningi, sem samningsríkin eiga aðild að, svo og vexti, stjórnsýslusektir og annan kostnað vegna innheimtu fjárhæðarinnar eða til viðhalds kröfunni.
3. Þegar skattkrafa samningsríkis er aðfararhæf samkvæmt lögum þess ríkis og aðili, sem á að greiða hana, getur ekki, samkvæmt lögum þess ríkis, staðið gegn innheimtu hennar á þeim tíma skal skattkrafan samþykkt, að beiðni bærstjórnvalds í því ríki, til þess að bært stjórnvald í hinu samningsríkinu geti innheimt hana. Síðarnefnda ríkið skal innheimta skattkröfuna í samræmi við ákvæði landslaga sem gilda um aðfararhæfi og innheimtu innlendra skatta, eins og um væri að ræða eigin skattkröfu.
4. Þegar samningsríki er heimilt samkvæmt landslögum að gera ráðstafanir til að viðhalda skattkröfu sinni með það að markmiði að innheimta hana skal skattkrafan samþykkt, að beiðni bærstjórnvalds í því ríki, til þess að bært stjórnvald í hinu samningsríkinu geti gert ráðstafanir til að viðhalda henni. Síðarnefnda ríkið skal gera ráðstafanir til að viðhalda skattkröfunni í samræmi við ákvæði eigin landslaga eins og það sjálfst ætti skattkröfuna, jafnvel þótt hún sé ekki aðfararhæf í fyrirnefnda ríkinu á þeim tíma þegar ráðstöfununum er beitt eða sé í eigu aðila sem hefur rétt til að koma í veg fyrir innheimtu hennar.
5. Þrátt fyrir ákvæði 3. og 4. mgr. skal skattkrafa, sem samningsríki samþykkir samkvæmt 3. eða 4. mgr., ekki háð, í því ríki, tímamörkum eða njóta forgangs sem gildir um skattkröfu sem lög þess ríkis ná til vegna þess hvers eðlis hún er. Auk þess skal skattkrafa, sem samningsríki samþykkir samkvæmt 3. eða 4. mgr., ekki njóta forgangs sem gildir um þá skattkröfu samkvæmt lögum hins samningsríkisins.
6. Málsmeðferð vegna tilvistar, gildis eða fjárhæðar skattkröfu samningsríkis skal ekki fara fram fyrir dómstólum eða stjórnsýslustofnunum hins samningsríkisins.
7. Ef viðkomandi skattkrafa, hvenær sem er eftir að beiðni hefur borist frá samningsríki skv. 3. eða 4. mgr. og áður en hitt samningsríkið hefur innheimt og sent viðkomandi skattkröfu til fyrirnefnda ríkisins, hættir að vera:
 - a) skattkrafa fyrirnefnda ríkisins sem er aðfararhæf samkvæmt lögum þess ríkis og er í skuld aðila sem getur ekki, á þeim tíma, komið í veg fyrir innheimtu hennar samkvæmt lögum þess ríkis, ef um er að ræða beiðni skv. 3. mgr; eða
 - b) skattkrafa fyrirnefnda ríkisins, en því ríki er heimilt að gera ráðstafanir um að viðhalda kröfunni samkvæmt eigin lögum í því skyni að tryggja innheimtu hennar, ef um er að ræða beiðni skv. 4. mgr., skal bært stjórnvald í fyrirnefnda ríkinu þegar í stað tilkynna bæru stjórnvaldi í hinu ríkinu um það og skal fyrirnefnda ríkið fresta eða fella niður beiðni sína fari síðarnefnda ríkið fram á það.
8. Ákvæði þessarar greinar skal í engu tilviki skýra þannig að þau leggi þá skyldu á samningsríki:
 - a) að framkvæma stjórnsýsluráðstafanir sem víkja frá lögum og stjórnsýsluvenjum þess eða hins samningsríkisins;

- b) að gera ráðstafanir sem myndu stríða gegn allsherjarreglu (ordre public);
- c) að veita aðstoð ef hitt samningsríkið hefur ekki gert allar eðlilegar ráðstafanir til að innheimta eða viðhalda kröfunni, eftir atvikum, sem heimilaðar eru samkvæmt lögum þess eða stjórnsluvenju;
- d) að veita aðstoð í þeim tilvikum þegar stjórnsluálag á það ríki er greinilega ekki í hlutfalli við þann ávinning sem hitt samningsríkið getur vænst.

27. gr.

Sendiráðsmenn og starfsmenn ræðisskrifstofa.

Ekkert í samningi þessum skal hafa áhrif á skattaívilnanir sem sendiráðsmenn eða starfsmenn ræðisskrifstofa njóta samkvæmt almennum þjóðaréttarreglum eða ákvæðum sérstakra samninga.

28. gr.

Réttur til ívilnana.

1. Þrátt fyrir önnur ákvæði samnings þessa skal ekki veita ívilnun samkvæmt samningi þessum vegna tekna eða eigna ef réttmætt má telja, að teknu tilliti til allra viðeigandi staðreynda og aðstæðna, að það að hljóta fyrrnefnda ívilnun hafi verið einn helsti tilgangur með tilhögun eða viðskiptum sem leiddi beint eða óbeint til fyrrnefndrar ívilnunar, nema staðfest sé að það að veita ívilnunina við þessar aðstæður myndi vera í samræmi við markmið og tilgang viðeigandi ákvæða samnings þessa. Sé aðila heimilisföstum í samningsríki neitað um slíkar ívilnanir í hinu samningsríkinu vegna þess sem fram kemur í málsliðnum hér á undan, skal bært stjórnvald í hinu ríkinu tilkynna bæru stjórnvaldi í fyrstnefnda ríkinu um það.
2. Bær stjórnvald í samningsríkjunum geta haft samráð sín á milli um beitingu ákvæða þessarar greinar.

29. gr.

Bókun.

Bókunin, sem fylgir samningi þessum, skal vera óaðskiljanlegur hluti samnings þessa.

30. gr.

Gildistaka.

1. Samningsríkin skulu tilkynna hvort öðru um það skriflega, eftir diplómátskum leiðum, þegar lokið er málsmeðferð samkvæmt lögum þeirra um gildistöku samnings þessa. Samningur þessi öðlast gildi 30 dögum eftir þann dag þegar seinni tilkynningin er móttækin.
2. Ákvæðum samnings þessa skal beitt í báðum samningsríkjum:
 - a) að því er varðar staðgreiðslu- eða afdráttarskatta, vegna greiddra eða bókfærða tekna 1. janúar eða síðar á því almanaksári sem fylgir næst á eftir því ári þegar samningur þessi öðlast gildi;
 - b) að því er varðar aðra tekju- og eignaskatta, vegna skatta sem heimilt er að leggja á vegna skattárs sem hefst 1. janúar eða síðar á því almanaksári sem fylgir næst á eftir því ári þegar samningur þessi öðlast gildi;
 - c) að því er varðar ákvæði 25. gr., vegna beiðna sem eru lagðar fram 1. janúar eða síðar á því almanaksári sem fylgir næst á eftir því ári þegar samningur þessi öðlast gildi og einungis að því er varðar skattskyld tímabil sem hefjast 1. janúar eða síðar á því almanaksári sem fylgir næst á eftir því ári þegar samningur þessi öðlast gildi.

31. gr.

Uppsögn.

1. Samningur þessi skal gilda þar til samningsríki segir honum upp. Hvort samningsríki um sig getur sagt samningnum upp, eftir diplómátskum leiðum, með skriflegri tilkynningu um uppsögn eigi síðar en sex mánuðum fyrir lok almanaksárs. Í slíku tilviki skal samningnum ekki beitt í báðum samningsríkjunum:
 - a) að því er varðar staðgreiðslu- eða afdráttarskatta, vegna greiddra eða bókfærðra tekna

1. janúar eða síðar á því almanaksári sem fylgir næst á eftir því ári þegar tilkynningin er afhent;
 - b) að því er varðar aðra tekju- og eignaskatta, vegna skatta sem heimilt er að leggja á vegna skattárs sem hefst 1. janúar eða síðar á því almanaksári sem fylgir næst á eftir því ári þegar tilkynningin er afhent.
2. Samningsríkin eru áfram bundin af þeim trúnaðarkvöðum sem er lýst í 2. mgr. 25. gr. og varða allar upplýsingar sem er aflað samkvæmt ákvæðum samnings þessa.

ÞESSU TIL STAÐFESTU hafa undirritaðir, sem til þess hafa fullt umboð ríkisstjórna sinna, undirritað samning þennan.

GJÖRT í tvíriti í Bern 27. júní 2016 á íslensku, þýsku og ensku og eru allir textarnir jafngildir. Ef ágreiningur rís um túlkun skal enski textinn ráða.

Fyrir hönd ríkisstjórnar
Íslands

Fyrir hönd ríkisstjórnar
Furstadæmisins Liechtensteins

BÓKUN

Við undirritun samningsins milli Íslands og Furstadæmisins Liechtensteins til að afnema tvísköttun að því er varðar skatta af tekjum og eignum og um að koma í veg fyrir skattsvik og skattundanskot, hafa undirritaðir orðið ásáttir um að eftirfarandi ákvæði skuli vera óaðskiljanlegur hluti samningsins.

1. Með vísan til b-liðar 3. mgr. 2. gr. (Skattar sem samningurinn tekur til):
ríkir sá skilningur að sérstakur fjársýsluskattur (FAT), sem er lagður á hagnað banka og váttryggingarfélaga, sé talinn vera íslenskur tekjuskattur félaga.
2. Með vísan til 2. gr. (Skattar sem samningurinn tekur til) og 22. gr. (Afnám tvísköttunar):
ríkir sá skilningur að ef aðila, sem er heimilisfastur í samningsríki, beri, í samræmi við ákvæði samnings þessa, að greiða eignarskatt af eigin fé í Liechtenstein, sé litið á skattlagningu hugsaðra tekna af slíku eigin fé („Sollertrag“) sem tekjuskatt einstaklinga.
3. Með vísan til c-liðar 1. mgr. 3. gr. (Almennar skilgreiningar):
ríkir sá skilningur, að því er samninginn varðar, að óvirkur arfur samkvæmt lögum Liechtensteins sé auður látins manns á tímabilinu frá andláti hans fram að yfirfærslu eignarréttar til arftaka, eins eða fleiri, eins og sá auður er skattskyldur skv. 3. mgr. 7. gr. skattalaga Liechtensteins.
4. Með vísan til 1. mgr. 4. gr. (Heimilisfastur aðili):
ríkir sá skilningur að:
 - a) litið sé á fjárfestingasjóð og lífeyrissjóð, í skilningi laga beggja samningsríkja sem félag með heimilisfesti í viðkomandi ríki,
 - b) hugtakið „lífeyrissjóður“ hafi eftirfarandi merkingu:
 - (i) í Liechtenstein, sérhver lífeyrissjóður eða -kerfi sem lög um tryggingar eldra fólks og eftirlifenda, lög um tryggingar fatlaðs fólks, lög um starfstengda lífeyrissjóði og lög um lífeyrissjóði gilda um;
 - (ii) á Íslandi, sérhver lífeyrissjóður eða -kerfi sem lög um tryggingar eldra fólks og fatlaðs fólks og lög um lífeyrissjóði gilda um;
 - c) litið sé á stofnsettan sjóð í Liechtenstein („Stiftung“), stofnun („Anstalt“) og fjárvörslufyrirtæki („Treuunternehmen mit Persönlichkeit“), sem ber að greiða skatta í Liechtenstein samkvæmt landslögum Liechtenstein, sem félag með heimilisfesti í Liechtenstein;
 - d) rekstraraðili eða skipulagseining, sem komið er á fót og þjónar eingöngu markmiðum á vettvangi góðgerðarstarfsemi, trúmála, mannúðarmála, vísinda, menningar eða álíkra mála (eða þjónar fleiri en einu þessara markmiða) og er heimilisfast í viðkomandi ríki samkvæmt lögum þess, sé talið vera fullgild rekstrareining og félag á sviði góðgerðarmála með heimilis-

festi í fyrrnefndu ríki, þrátt fyrir að tekjur hennar eða hagnaður, allur eða að hluta, kunni að vera undanþeginn skatti samkvæmt lögum fyrrnefnds ríkis.

5. Með vísan til 25. gr. (Skipti á upplýsingum):
ríkir sá skilningur að bær stjórnvöld í samningsríkjunum skuli skiptast á upplýsingum í samræmi við skilmála og skilyrði samningsins milli ríkisstjórnar Íslands og ríkisstjórnar Furstadæmisins Liechtensteins um upplýsingaskipti um skattamál, sem var undirritaður hinn 17. desember 2010, að því marki sem beiðni um umbeðnar upplýsingar, falli undir gildissvið þess samnings.

ÞESSU TIL STAÐFESTU hafa undirritaðir, sem til þess hafa fullt umboð ríkisstjórna sinna, undirritað bókun þessa.

GJÖRT í tvíriti í Bern 27. júní 2016 á íslensku, þýsku og ensku og eru allir textarnir jafngildir. Ef ágreiningur ris um túlkun skal enski textinn ráða.

Fyrir hönd ríkisstjórnar
Íslands

Fyrir hönd ríkisstjórnar
Furstadæmisins
Liechtensteins

CONVENTION
BETWEEN ICELAND
AND
THE PRINCIPALITY OF LIECHTENSTEIN
FOR THE ELIMINATION OF DOUBLE TAXATION
WITH RESPECT TO TAXES ON INCOME AND ON CAPITAL AND THE
PREVENTION OF TAX EVASION AND AVOIDANCE

Preamble

Iceland and The Principality of Liechtenstein,
desiring to further develop their economic relationship and to enhance their cooperation in tax matters,

and intending to conclude a Convention for the elimination of double taxation with respect to taxes on income and capital, without creating opportunities for non-taxation or reduced taxation through tax evasion or avoidance (including through treaty-shopping arrangements aimed at obtaining reliefs provided in this Convention for the indirect benefit of residents of third States) have agreed as follows:

Article 1

Persons covered

1. This Convention shall apply to persons who are residents of one or both of the Contracting States.
2. For the purposes of this Convention, income derived by or through an entity or arrangement that is treated as wholly or partly fiscally transparent under the tax law of either Contracting State shall be considered to be income of a resident of a Contracting State but only to the extent that the income is treated, for purposes of taxation by that State, as the income of a resident of that State.

Article 2

Taxes covered

1. This Convention shall apply to taxes on income and on capital imposed on behalf of a Contracting State or of its political subdivisions or local authorities, irrespective of the manner in which they are levied.
2. There shall be regarded as taxes on income and on capital all taxes imposed on total income,

on total capital, or on elements of income or of capital, including taxes on gains from the alienation of movable or immovable property, taxes on the total amounts of wages or salaries paid by enterprises, as well as taxes on capital appreciation.

3. The existing taxes to which this Convention shall apply are in particular:
 - a) in Liechtenstein:
 - (i) the personal income tax (Erwerbssteuer);
 - (ii) the corporate income tax (Ertragssteuer);
 - (iii) the real estate capital gains tax (Grundstücksgewinnsteuer); and
 - (iv) the wealth tax (Vermögenssteuer); (hereinafter referred to as "Liechtenstein tax");
 - b) In Iceland:
 - (i) the income taxes to the state (tekjuskattar ríkissjóðs); and
 - (ii) the income tax to the municipalities (útsvar til sveitarfélaganna); (hereinafter referred to as "Icelandic tax").
4. The Convention shall apply also to any identical or substantially similar taxes that are imposed after the date of signature of the Convention in addition to, or in place of, the existing taxes. The competent authorities of the Contracting States shall notify each other of any significant changes that have been made in their taxation laws.

Article 3

General definitions

1. For the purposes of this Convention, unless the context otherwise requires:
 - a) the terms "a Contracting State" and "the other Contracting State" mean Liechtenstein or Iceland as the context requires;
 - b) (i) the term "Liechtenstein" means the Principality of Liechtenstein, and, when used in a geographical sense, means the territory of the Principality of Liechtenstein in accordance with international law and its domestic laws;
 - (ii) the term "Iceland" means Iceland and, when used in a geographical sense, means the territory of Iceland, including its territorial sea, and any area beyond the territorial sea within which Iceland, in accordance with international law, exercises jurisdiction or sovereign rights with respect to the sea bed, its subsoil and its superjacent waters, and their natural resources;
 - c) the term "person" includes an individual, a company, a dormant inheritance under Liechtenstein law and any other body of persons;
 - d) the term "company" means any body corporate or any entity that is treated as a body corporate for tax purposes;
 - e) the term "enterprise" applies to the carrying on of any business;
 - f) the terms "enterprise of a Contracting State" and "enterprise of the other Contracting State" mean respectively an enterprise carried on by a resident of a Contracting State and an enterprise carried on by a resident of the other Contracting State;
 - g) the term "international traffic" means any transport by a ship or aircraft operated by an enterprise that has its place of effective management in a Contracting State, except when the ship or aircraft is operated solely between places in the other Contracting State;
 - h) the term "competent authority" means:
 - (i) in the case of Liechtenstein, the Fiscal Authority;
 - (ii) in the case of Iceland, the Minister of Finance and Economic Affairs or the Minister's authorised representative;
 - i) the term "national", in relation to a Contracting State, means:
 - (i) any individual possessing the nationality or citizenship of that Contracting State; and
 - (ii) any person other than an individual deriving its status as such from the laws in force in that Contracting State;
 - j) the term "business" includes the performance of professional services and of other activities of an independent character.
2. As regards the application of the Convention at any time by a Contracting State, any term

not defined therein shall, unless the context otherwise requires, have the meaning that it has at that time under the law of that State for the purposes of the taxes to which the Convention applies, any meaning under the applicable tax laws of that State prevailing over a meaning given to the term under other laws of that State.

Article 4

Resident

1. For the purposes of this Convention, the term “resident of a Contracting State” means any person who, under the laws of that State, is liable to tax therein by reason of his domicile, residence, place of management or any other criterion of a similar nature, and also includes that State and any political subdivision or local authority thereof. This term, however, does not include any person who is liable to tax in that State in respect only of income from sources in that State or capital situated therein.
2. Where by reason of the provisions of paragraph 1 an individual is a resident of both Contracting States, then his status shall be determined as follows:
 - a) he shall be deemed to be a resident only of the State in which he has a permanent home available to him; if he has a permanent home available to him in both States, he shall be deemed to be a resident only of the State with which his personal and economic relations are closer (centre of vital interests);
 - b) if the State in which he has his centre of vital interests cannot be determined, or if he has not a permanent home available to him in either State, he shall be deemed to be a resident only of the State in which he has an habitual abode;
 - c) if he has an habitual abode in both States or in neither of them, he shall be deemed to be a resident only of the State of which he is a national;
 - d) if he is a national of both States or of neither of them, the competent authorities of the Contracting States shall settle the question by mutual agreement.
3. Where by reason of the provisions of paragraph 1 a person other than an individual is a resident of both Contracting States, the competent authorities of the Contracting States shall endeavour to determine by mutual agreement the Contracting State of which such person shall be deemed to be a resident for the purposes of the Convention, having regard to its place of effective management, the place where it is incorporated or otherwise constituted and any other relevant factors.

Article 5

Permanent establishment

1. For the purposes of this Convention, the term “permanent establishment” means a fixed place of business through which the business of an enterprise is wholly or partly carried on.
2. The term “permanent establishment” includes especially:
 - a) a place of management;
 - b) a branch;
 - c) an office;
 - d) a factory;
 - e) a workshop; and
 - f) a mine, an oil or gas well, a quarry or any other place of extraction of natural resources.
3. A building site or construction or installation project constitutes a permanent establishment only if it lasts more than twelve months.
4. Notwithstanding the preceding provisions of this Article, the term “permanent establishment” shall be deemed not to include:
 - a) the use of facilities solely for the purpose of storage, display or delivery of goods or merchandise belonging to the enterprise;
 - b) the maintenance of a stock of goods or merchandise belonging to the enterprise solely for the purpose of storage, display or delivery;
 - c) the maintenance of a stock of goods or merchandise belonging to the enterprise solely for the purpose of processing by another enterprise;

- d) the maintenance of a fixed place of business solely for the purpose of purchasing goods or merchandise or of collecting information, for the enterprise;
 - e) the maintenance of a fixed place of business solely for the purpose of carrying on, for the enterprise, any other activity of a preparatory or auxiliary character;
 - f) the maintenance of a fixed place of business solely for any combination of activities mentioned in subparagraphs a) to e), provided that the overall activity of the fixed place of business resulting from this combination is of a preparatory or auxiliary character.
5. Notwithstanding the provisions of paragraphs 1 and 2 but subject to the provisions of paragraph 6, where a person is acting in a Contracting State on behalf of an enterprise and in doing so, habitually concludes contracts, or habitually plays the principal role leading to the conclusion of contracts that are routinely concluded without material modification by the enterprise, and these contracts are
- a) in the name of the enterprise, or
 - b) for the transfer of the ownership of, or for the granting of the right to use, property owned by that enterprise or that the enterprise has the right to use, or
 - c) for the provision of services by that enterprise, that enterprise shall be deemed to have a permanent establishment in that State in respect of any activities which that person undertakes for the enterprise, unless the activities of such person are limited to those mentioned in paragraph 4 which, if exercised through a fixed place of business, would not make this fixed place of business a permanent establishment under the provisions of that paragraph.
6. a) Paragraph 5 shall not apply where the person acting in a Contracting State on behalf of an enterprise of the other Contracting State carries on business in the first mentioned State as an independent agent and acts for the enterprise in the ordinary course of that business. Where, however, a person acts exclusively or almost exclusively on behalf of one or more enterprises to which it is closely related, that person shall not be considered to be an independent agent within the meaning of this paragraph with respect to any such enterprise.
- b) For the purposes of this Article, a person is closely related to an enterprise if, based on all the relevant facts and circumstances, one has control of the other or both are under the control of the same persons or enterprises. In any case, a person shall be considered to be closely related to an enterprise if one possesses directly or indirectly more than 50 per cent of the beneficial interest in the other (or, in the case of a company, more than 50 per cent of the aggregate vote and value of the company's shares or of the beneficial equity interest in the company) or if another person possesses directly or indirectly more than 50 per cent of the beneficial interest (or, in the case of a company, more than 50 per cent of the aggregate vote and value of the company's shares or of the beneficial equity interest in the company) in the person and the enterprise.
7. The fact that a company which is a resident of a Contracting State controls or is controlled by a company which is a resident of the other Contracting State, or which carries on business in that other State (whether through a permanent establishment or otherwise), shall not of itself constitute either company a permanent establishment of the other.

Article 6

Income from immovable property

1. Income derived by a resident of a Contracting State from immovable property (including income from agriculture or forestry) situated in the other Contracting State may be taxed in that other State.
2. The term "immovable property" shall have the meaning which it has under the law of the Contracting State in which the property in question is situated. The term shall in any case include property accessory to immovable property, livestock and equipment used in agriculture and forestry, rights to which the provisions of general law respecting landed property apply, usufruct of immovable property and rights to variable or fixed payments as consideration for the working of, or the right to work, mineral deposits, sources and other natural resources; ships, boats and aircraft shall not be regarded as immovable property.

3. The provisions of paragraph 1 shall apply to income derived from the direct use, letting or use in any other form of immovable property.
4. The provisions of paragraphs 1 and 3 shall also apply to the income from immovable property of an enterprise.

Article 7

Business profits

1. Profits of an enterprise of a Contracting State shall be taxable only in that State unless the enterprise carries on business in the other Contracting State through a permanent establishment situated therein. If the enterprise carries on business as aforesaid, the profits that are attributable to the permanent establishment in accordance with the provisions of paragraph 2 may be taxed in that other State.
2. For the purposes of this Article and Article 22, the profits that are attributable in each Contracting State to the permanent establishment referred to in paragraph 1 are the profits it might be expected to make, in particular in its dealings with other parts of the enterprise, if it were a separate and independent enterprise engaged in the same or similar activities under the same or similar conditions, taking into account the functions performed, assets used and risks assumed by the enterprise through the permanent establishment and through the other parts of the enterprise.
3. Where, in accordance with paragraph 2, a Contracting State adjusts the profits that are attributable to a permanent establishment of an enterprise of one of the Contracting States and taxes accordingly profits of the enterprise that have been charged to tax in the other State, the other State shall, to the extent necessary to eliminate double taxation on these profits, make an appropriate adjustment to the amount of the tax charged on those profits. In determining such adjustment, the competent authorities of the Contracting States shall if necessary consult each other.
4. Where profits include items of income which are dealt with separately in other Articles of this Convention, then the provisions of those Articles shall not be affected by the provisions of this Article.

Article 8

Shipping, inland waterways transport and air transport

1. Profits from the operation of ships or aircraft in international traffic shall be taxable only in the Contracting State in which the place of effective management of the enterprise is situated.
2. Profits from the operation of boats engaged in inland waterways transport shall be taxable only in the Contracting State in which the place of effective management of the enterprise is situated.
3. If the place of effective management of a shipping enterprise or of an inland waterways transport enterprise is aboard a ship or boat, then it shall be deemed to be situated in the Contracting State in which the home harbour of the ship or boat is situated, or, if there is no such home harbour, in the Contracting State of which the operator of the ship or boat is a resident.
4. The provisions of paragraph 1 shall also apply to profits from the participation in a pool, a joint business or an international operating agency.

Article 9

Associated enterprises

1. Where
 - a) an enterprise of a Contracting State participates directly or indirectly in the management, control or capital of an enterprise of the other Contracting State, or
 - b) the same persons participate directly or indirectly in the management, control or capital of an enterprise of a Contracting State and an enterprise of the other Contracting State, and in either case conditions are made or imposed between the two enterprises in their commercial or financial relations which differ from those which would be made between inde-

pendent enterprises, then any profits which would, but for those conditions, have accrued to one of the enterprises, but, by reason of those conditions, have not so accrued, may be included in the profits of that enterprise and taxed accordingly.

Where a Contracting State includes in the profits of an enterprise of that State – and taxes accordingly – profits on which an enterprise of the other Contracting State has been charged to tax in that other State and the profits so included are profits which would have accrued to the enterprise of the first-mentioned State if the conditions made between the two enterprises had been those which would have been made between independent enterprises, then that other State shall make an appropriate adjustment to the amount of the tax charged therein on those profits. In determining such adjustment, due regard shall be had to the other provisions of this Convention and the competent authorities of the Contracting States shall if necessary consult each other.

Article 10

Dividends

1. Dividends paid by a company which is a resident of a Contracting State to a resident of the other Contracting State may be taxed in that other State.
2. However, such dividends may also be taxed in the Contracting State of which the company paying the dividends is a resident and according to the laws of that State, but if the beneficial owner of the dividends is a resident of the other Contracting State, the tax so charged shall not exceed 15 per cent of the gross amount of the dividends.
3. Notwithstanding the provisions of paragraph 2, the Contracting State of which the company is a resident shall exempt from tax dividends paid by that company, if the beneficial owner of the dividends is
 - a) a company (other than a partnership) which is a resident of the other Contracting State which holds directly at least 10 per cent of the capital in the company paying the dividends for at least one year prior to the payment of the dividend; or
 - b) a pension fund or qualified charitable entity; or
 - c) the Government of a Contracting State, a political subdivision or a local authority thereof or some other legal entity under public law of that State.
4. The competent authorities of the Contracting States shall by mutual agreement settle the mode of application of the limitations of paragraphs 2 and 3. Paragraphs 2 and 3 shall not affect the taxation of the company in respect of the profits out of which the dividends are paid.
5. The term “dividends” as used in this Article means income from shares, “jouissance” shares or “jouissance” rights, mining shares, founders’ shares or other rights, not being debt-claims, participating in profits, as well as income from other corporate rights which is subjected to the same taxation treatment as income from shares by the laws of the State of which the company making the distribution is a resident.
6. The provisions of paragraphs 1, 2 and 3 shall not apply if the beneficial owner of the dividends, being a resident of a Contracting State, carries on business in the other Contracting State of which the company paying the dividends is a resident through a permanent establishment situated therein and the holding in respect of which the dividends are paid is effectively connected with such permanent establishment. In such case the provisions of Article 7 shall apply.
7. Where a company which is a resident of a Contracting State derives profits or income from the other Contracting State, that other State may not impose any tax on the dividends paid by the company, except insofar as such dividends are paid to a resident of that other State or insofar as the holding in respect of which the dividends are paid is effectively connected with a permanent establishment situated in that other State, nor subject the company’s undistributed profits to a tax on the company’s undistributed profits, even if the dividends paid or the undistributed profits consist wholly or partly of profits or income arising in such other State.

Article 11

Interest

1. Interest arising in a Contracting State and paid to a resident of the other Contracting State shall be taxable only in that other State, provided that the beneficial owner of the interest is a resident of the other State.
2. The term "interest" as used in this Article means income from debt-claims of every kind, whether or not secured by mortgage and whether or not carrying a right to participate in the debtor's profits, and in particular, income from government securities and income from bonds or debentures, including premiums and prizes attaching to such securities, bonds or debentures. Penalty charges for late payment shall not be regarded as interest for the purpose of this Article.
3. The provisions of paragraph 1 shall not apply if the beneficial owner of the interest, being a resident of a Contracting State, carries on business in the other Contracting State in which the interest arises through a permanent establishment situated therein and the debt-claim in respect of which the interest is paid is effectively connected with such permanent establishment. In such case the provisions of Article 7 shall apply.
4. Where, by reason of a special relationship between the payer and the beneficial owner or between both of them and some other person, the amount of the interest, having regard to the debt-claim for which it is paid, exceeds the amount which would have been agreed upon by the payer and the beneficial owner in the absence of such relationship, the provisions of this Article shall apply only to the last-mentioned amount. In such case, the excess part of the payments shall remain taxable according to the laws of each Contracting State, due regard being had to the other provisions of this Convention.

Article 12

Royalties

1. Royalties arising in a Contracting State and beneficially owned by a resident of the other Contracting State shall be taxable only in that other State.
2. However, royalties for the use of or the right to use any patent, trademark, design or model, plan, secret formula or process may also be taxed in the Contracting State in which they arise and according to the laws of that State, but if the beneficial owner of the royalties is a resident of the other Contracting State, the tax so charged shall not exceed 5 per cent of the gross amount of the royalties. The competent authorities of the Contracting States shall by mutual agreement settle the mode of application of this limitations.
3. The term "royalties" as used in this Article means payments of any kind received as a consideration for the use of, or the right to use, any copyright of literary, artistic or scientific work including cinematograph films, any patent, trade mark, design or model, plan, secret formula or process, or for information concerning industrial, commercial or scientific experience.
4. The provisions of paragraphs 1 and 2 shall not apply if the beneficial owner of the royalties, being a resident of a Contracting State, carries on business in the other Contracting State in which the royalties arise through a permanent establishment situated therein and the right or property in respect of which the royalties are paid is effectively connected with such permanent establishment. In such case the provisions of Article 7 shall apply.
5. Royalties shall be deemed to arise in a Contracting State when the payer is a resident of that State. Where, however, the person paying the royalties, whether the payer is a resident of a Contracting State or not, has in a Contracting State a permanent establishment in connection with which the obligation to pay the royalties was incurred, and such royalties are borne by such permanent establishment, then such royalties shall be deemed to arise in the State in which the permanent establishment is situated.
6. Where, by reason of a special relationship between the payer and the beneficial owner or between both of them and some other person, the amount of the royalties, having regard to the use, right or information for which they are paid, exceeds the amount which would have been agreed upon by the payer and the beneficial owner in the absence of such relationship, the provisions of this Article shall apply only to the last-mentioned amount. In such case, the excess part of the payments shall remain taxable according to the laws of each Contracting State, due regard being had to the other provisions of this Convention.

Article 13
Capital gains

1. Gains derived by a resident of a Contracting State from the alienation of immovable property referred to in Article 6 and situated in the other Contracting State may be taxed in that other State.
2. Gains from the alienation of movable property forming part of the business property of a permanent establishment which an enterprise of a Contracting State has in the other Contracting State, including such gains from the alienation of such a permanent establishment (alone or with the whole enterprise), may be taxed in that other State.
3. Gains from the alienation of ships or aircraft operated in international traffic, boats engaged in inland waterways transport or movable property pertaining to the operation of such ships, aircraft or boats, shall be taxable only in the Contracting State in which the place of effective management of the enterprise is situated.
4. Gains derived by a resident of a Contracting State from the alienation of shares deriving more than 50 per cent of their value directly or indirectly from immovable property situated in the other Contracting State shall be taxable only in that other State.
5. Gains from the alienation of any property, other than that referred to in paragraphs 1, 2, 3 and 4, shall be taxable only in the Contracting State of which the alienator is a resident.

Article 14
Income from employment

1. Subject to the provisions of Articles 15, 17 and 18, salaries, wages and other similar remuneration derived by a resident of a Contracting State in respect of an employment shall be taxable only in that State unless the employment is exercised in the other Contracting State. If the employment is so exercised, such remuneration as is derived therefrom may be taxed in that other State.
2. Notwithstanding the provisions of paragraph 1, remuneration derived by a resident of a Contracting State in respect of an employment exercised in the other Contracting State shall be taxable only in the first-mentioned State if:
 - a) the recipient is present in the other State for a period or periods not exceeding in the aggregate 183 days in any twelve month period commencing or ending in the fiscal year concerned, and
 - b) the remuneration is paid by, or on behalf of, an employer who is not a resident of the other State, and
 - c) the remuneration is not borne by a permanent establishment which the employer has in the other State.
3. Notwithstanding the preceding provisions of this Article, remuneration derived in respect of an employment exercised aboard a ship or aircraft operated in international traffic, or aboard a boat engaged in inland waterways transport, may be taxed in the Contracting State in which the place of effective management of the enterprise is situated.

Article 15
Directors' fees

Directors' fees and other similar payments derived by a resident of a Contracting State in his capacity as a member of the board of directors or any similar organ of a company which has its seat or place of management in the other Contracting State may be taxed in that other State.

Article 16
Entertainers and sportspersons

1. Notwithstanding the provisions of Article 14, income derived by a resident of a Contracting State as an entertainer, such as a theatre, motion picture, radio or television artiste, or a musician, or as a sportsperson, from that resident's personal activities as such exercised in the other Contracting State, may be taxed in that other State.

2. Where income in respect of personal activities exercised by an entertainer or a sportsperson acting as such accrues not to the entertainer or sportsperson but to another person, that income may, notwithstanding the provisions of Article 14, be taxed in the Contracting State in which the activities of the entertainer or sportsperson are exercised.
3. The provisions of paragraphs 1 and 2 shall not apply to income derived from activities exercised in a Contracting State by an entertainer or a sportsperson if the visit to that State is wholly or mainly supported by public funds of one or both of the Contracting States or political subdivisions or local authorities or statutory bodies thereof. In such case, the income shall be taxable only in the Contracting State in which the entertainer or the sportsperson is a resident.

Article 17

Pensions

Pensions and other similar remuneration (including lump-sum payments) arising in a Contracting State and paid to a resident of the other Contracting State, may be taxed in the first-mentioned State.

Article 18

Government service

1. a) Salaries, wages and other similar remuneration paid by a Contracting State, a political subdivision or a local authority thereof or some other legal entity under public law of that State to an individual in respect of services rendered to that State, subdivision or authority or other legal entity under public law of that State shall be taxable only in that State.
b) However, such salaries, wages and other similar remuneration shall be taxable only in the other Contracting State if the services are rendered in that State and the individual is a resident of that State who:
 - (i) is a national of that State; or
 - (ii) did not become a resident of that State solely for the purpose of rendering the services.
2. Notwithstanding the provisions of paragraph 1 and Article 17, pensions and other similar remuneration (including lump-sum payments) paid by, or out of funds created by, a Contracting State or a political subdivision or a local authority thereof or some other legal entity under public law of that State shall be taxable only in that State.
3. The provisions of Articles 14, 15, 16, and 17 shall apply to salaries, wages, pensions, and other similar remuneration (including lump-sum payments) in respect of services rendered in connection with a business carried on by a Contracting State, a political subdivision or a local authority thereof or some other legal entity under public law of that State.

Article 19

Students

Payments which a student or business apprentice who is or was immediately before visiting a Contracting State a resident of the other Contracting State and who is present in the first-mentioned State solely for the purpose of his education or training receives for the purpose of his maintenance, education or training shall not be taxed in that State, provided that such payments arise from sources outside that State.

Article 20

Other income

1. Items of income of a resident of a Contracting State, wherever arising, not dealt with in the foregoing Articles of this Convention shall be taxable only in that State.
2. The provisions of paragraph 1 shall not apply to income, other than income from immovable property as defined in paragraph 2 of Article 6, if the recipient of such income, being a resident of a Contracting State, carries on business in the other Contracting State through a permanent establishment situated therein and the right or property in respect of which the

income is paid is effectively connected with such permanent establishment. In such case the provisions of Article 7 shall apply.

Article 21

Capital

1. Capital represented by immovable property referred to in Article 6, owned by a resident of a Contracting State and situated in the other Contracting State, may be taxed in that other State.
2. Capital represented by movable property forming part of the business property of a permanent establishment which an enterprise of a Contracting State has in the other Contracting State may be taxed in that other State.
3. Capital represented by ships and aircraft operated in international traffic and by boats engaged in inland waterways transport, and by movable property pertaining to the operation of such ships, aircraft and boats, shall be taxable only in the Contracting State in which the place of effective management of the enterprise is situated.
4. All other elements of capital of a resident of a Contracting State shall be taxable only in that State.

Article 22

Elimination of double taxation

1. In the case of Liechtenstein, double taxation shall be eliminated as follows:
 - a) Where a resident of Liechtenstein derives income or owns capital which, in accordance with the provisions of this Convention, may be taxed in Iceland, Liechtenstein shall, subject to the provisions of subparagraph b) and c), exempt such income or capital from tax.
 - b) Where a resident of Liechtenstein derives items of income which, in accordance with the provisions of Articles 10 and 12, may be taxed in Iceland, Liechtenstein shall credit against Liechtenstein tax on this income the tax paid in accordance with the law of Iceland and with the provisions of this Convention. The amount of tax to be credited shall not, however, exceed the Liechtenstein tax due on the income derived from Iceland.
 - c) Where in accordance with any provision of the Convention income derived or capital owned by a resident of Liechtenstein is exempt from tax in Liechtenstein, Liechtenstein may nevertheless, in calculating the amount of tax on the remaining income or capital of such resident, take into account the exempted income or capital.
2. In the case of Iceland, double taxation shall be eliminated as follows:
 - a) Where a resident of Iceland derives income which, in accordance with the provisions of this Convention;
 - (i) may be taxed in Liechtenstein, Iceland shall allow as a deduction from the tax on the income of that resident, an amount equal to the tax paid in Liechtenstein on that income. Such deduction shall not, however, exceed that part of the income tax, as computed, before the deduction is given, which is attributable, to the income which may be taxed in Liechtenstein;
 - (ii) shall be taxable only in Liechtenstein, Iceland shall exempt that income from Icelandic tax but can nevertheless in calculating the amount of tax on the remaining income of such resident, take into account the exempted income.
 - b) Where a resident of Iceland owns capital which, in accordance with the provisions of this Convention;
 - (i) may be taxed in Liechtenstein, Iceland shall allow as a deduction from the tax on the capital of that resident, an amount equal to the tax paid in Liechtenstein on that capital. Such deduction shall not, however, exceed that part of the capital tax, as computed, before the deduction is given, which is attributable, to the capital which may be taxed in Liechtenstein;
 - (ii) shall be taxable only in Liechtenstein, Iceland shall exempt that capital from Icelandic tax but can nevertheless in calculating the amount of tax on the remaining capital of such resident, take into account the exempted capital.

Article 23

Non-discrimination

1. Nationals of a Contracting State shall not be subjected in the other Contracting State to any taxation or any requirement connected therewith, which is other or more burdensome than the taxation and connected requirements to which nationals of that other State in the same circumstances, in particular with respect to residence, are or may be subjected. This provision shall, notwithstanding the provisions of Article 1, also apply to persons who are not residents of one or both of the Contracting States.
2. Stateless persons who are residents of a Contracting State shall not be subjected in either Contracting State to any taxation or any requirement connected therewith, which is other or more burdensome than the taxation and connected requirements to which nationals of the State concerned in the same circumstances, in particular with respect to residence, are or may be subjected.
3. The taxation on a permanent establishment which an enterprise of a Contracting State has in the other Contracting State shall not be less favourably levied in that other State than the taxation levied on enterprises of that other State carrying on the same activities. This provision shall not be construed as obliging a Contracting State to grant to residents of the other Contracting State any personal allowances, reliefs and reductions for taxation purposes on account of civil status or family responsibilities which it grants to its own residents.
4. Except where the provisions of paragraph 1 of Article 9, paragraph 4 of Article 11, or paragraph 6 of Article 12, apply, interest, royalties and other disbursements paid by an enterprise of a Contracting State to a resident of the other Contracting State shall, for the purpose of determining the taxable profits of such enterprise, be deductible under the same conditions as if they had been paid to a resident of the first-mentioned State. Similarly, any debts of an enterprise of a Contracting State to a resident of the other Contracting State shall, for the purpose of determining the taxable capital of such enterprise, be deductible under the same conditions as if they had been contracted to a resident of the first-mentioned State.
5. Enterprises of a Contracting State, the capital of which is wholly or partly owned or controlled, directly or indirectly, by one or more residents of the other Contracting State, shall not be subjected in the first-mentioned State to any taxation or any requirement connected therewith which is other or more burdensome than the taxation and connected requirements to which other similar enterprises of the first-mentioned State are or may be subjected.
6. The provisions of this Article shall, notwithstanding the provisions of Article 2, apply to taxes of every kind and description.

Article 24

Mutual agreement procedure

1. Where a person considers that the actions of one or both of the Contracting States result or will result for him in taxation not in accordance with the provisions of this Convention, he may, irrespective of the remedies provided by the domestic law of those States, present his case to the competent authority of either Contracting State. The case must be presented within three years from the first notification of the action resulting in taxation not in accordance with the provisions of the Convention.
2. The competent authority shall endeavour, if the objection appears to it to be justified and if it is not itself able to arrive at a satisfactory solution, to resolve the case by mutual agreement with the competent authority of the other Contracting State, with a view to the avoidance of taxation which is not in accordance with the Convention. Any agreement reached shall be implemented notwithstanding any time limits in the domestic law of the Contracting States.
3. The competent authorities of the Contracting States shall endeavour to resolve by mutual agreement any difficulties or doubts arising as to the interpretation or application of the Convention. They may also consult together for the elimination of double taxation in cases not provided for in the Convention.
4. The competent authorities of the Contracting States may communicate with each other direct-

ly, including through a joint commission consisting of themselves or their representatives, for the purpose of reaching an agreement in the sense of the preceding paragraphs.

5. Where,
 - a) under paragraph 1, a person has presented a case to the competent authority of a Contracting State on the basis that the actions of one or both of the Contracting States have resulted for that person in taxation not in accordance with the provisions of this Convention; and
 - b) the competent authorities are unable to reach an agreement to resolve that case pursuant to paragraph 2 within three years from the presentation of the case to the competent authority of the other Contracting State;
any unresolved issues arising from the case shall be submitted to arbitration if the person so requests. Unless a person directly affected by the case does not accept the mutual agreement that implements the arbitration decision or the competent authorities and the persons directly affected by the case agree on a different solution within six months after the decision has been communicated to them, that arbitration decision shall be binding on both Contracting States and shall be implemented notwithstanding any time limits in the domestic laws of these States. The competent authorities of the Contracting States shall by mutual agreement settle the mode of application of this paragraph.

Article 25

Exchange of information

1. The competent authorities of the Contracting States shall exchange such information as is foreseeably relevant for carrying out the provisions of this Convention or to the administration or enforcement of the domestic laws concerning taxes of every kind and description imposed on behalf of the Contracting States, or of their political subdivisions or local authorities, insofar as the taxation thereunder is not contrary to the Convention. The exchange of information is not restricted by Articles 1 and 2.
2. Any information received under paragraph 1 by a Contracting State shall be treated as secret in the same manner as information obtained under the domestic laws of that State and shall be disclosed only to persons or authorities (including courts and administrative bodies) concerned with the assessment or collection of, the enforcement or prosecution in respect of, the determination of appeals in relation to the taxes referred to in paragraph 1, or the oversight of the above. Such persons or authorities shall use the information only for such purposes. They may disclose the information in public court proceedings or in judicial decisions. Notwithstanding the foregoing, information received by a Contracting State may be used for other purposes when such information may be used for such other purposes under the laws of both States and the competent authority of the supplying State authorises such use.
3. In no case shall the provisions of paragraphs 1 and 2 be construed so as to impose on a Contracting State the obligation:
 - a) to carry out administrative measures at variance with the laws and administrative practice of that or of the other Contracting State;
 - b) to supply information which is not obtainable under the laws or in the normal course of the administration of that or of the other Contracting State;
 - c) to supply information which would disclose any trade, business, industrial, commercial or professional secret or trade process, or information the disclosure of which would be contrary to public policy (ordre public).
4. If information is requested by a Contracting State in accordance with this Article, the other Contracting State shall use its information gathering measures to obtain the requested information, even though that other State may not need such information for its own tax purposes. The obligation contained in the preceding sentence is subject to the limitations of paragraph 3 but in no case shall such limitations be construed to permit a Contracting State to decline to supply information solely because it has no domestic interest in such information.
5. In no case shall the provisions of paragraph 3 be construed to permit a Contracting State to decline to supply information solely because the information is held by a bank, other financial

institution, nominee or person acting in an agency or a fiduciary capacity or because it relates to ownership interests in a person.

Article 26

Assistance in the collection of taxes

1. The Contracting States shall lend assistance to each other in the collection of revenue claims. This assistance is not restricted by Articles 1 and 2. The competent authorities of the Contracting States may by mutual agreement settle the mode of application of this Article.
2. The term "revenue claim" as used in this Article means an amount owed in respect of taxes of every kind and description imposed on behalf of the Contracting States, or of their political subdivisions or local authorities, insofar as the taxation thereunder is not contrary to this Convention or any other instrument to which the Contracting States are parties, as well as interest, administrative penalties and costs of collection or conservancy related to such amount.
3. When a revenue claim of a Contracting State is enforceable under the laws of that State and is owed by a person who, at that time, cannot, under the laws of that State, prevent its collection, that revenue claim shall, at the request of the competent authority of that State, be accepted for purposes of collection by the competent authority of the other Contracting State. That revenue claim shall be collected by that other State in accordance with the provisions of its laws applicable to the enforcement and collection of its own taxes as if the revenue claim were a revenue claim of that other State.
4. When a revenue claim of a Contracting State is a claim in respect of which that State may, under its law, take measures of conservancy with a view to ensure its collection, that revenue claim shall, at the request of the competent authority of that State, be accepted for purposes of taking measures of conservancy by the competent authority of the other Contracting State. That other State shall take measures of conservancy in respect of that revenue claim in accordance with the provisions of its laws as if the revenue claim were a revenue claim of that other State even if, at the time when such measures are applied, the revenue claim is not enforceable in the first-mentioned State or is owed by a person who has a right to prevent its collection.
5. Notwithstanding the provisions of paragraphs 3 and 4, a revenue claim accepted by a Contracting State for purposes of paragraph 3 or 4 shall not, in that State, be subject to the time limits or accorded any priority applicable to a revenue claim under the laws of that State by reason of its nature as such. In addition, a revenue claim accepted by a Contracting State for the purposes of paragraph 3 or 4 shall not, in that State, have any priority applicable to that revenue claim under the laws of the other Contracting State.
6. Proceedings with respect to the existence, validity or the amount of a revenue claim of a Contracting State shall not be brought before the courts or administrative bodies of the other Contracting State.
7. Where, at any time after a request has been made by a Contracting State under paragraph 3 or 4 and before the other Contracting State has collected and remitted the relevant revenue claim to the first-mentioned State, the relevant revenue claim ceases to be
 - a) in the case of a request under paragraph 3, a revenue claim of the first-mentioned State that is enforceable under the laws of that State and is owed by a person who, at that time, cannot, under the laws of that State, prevent its collection, or
 - b) in the case of a request under paragraph 4, a revenue claim of the first-mentioned State in respect of which that State may, under its laws, take measures of conservancy with a view to ensure its collection the competent authority of the first-mentioned State shall promptly notify the competent authority of the other State of that fact and, at the option of the other State, the first-mentioned State shall either suspend or withdraw its request.
8. In no case shall the provisions of this Article be construed so as to impose on a Contracting State the obligation:
 - a) to carry out administrative measures at variance with the laws and administrative practice of that or of the other Contracting State;

- b) to carry out measures which would be contrary to public policy (ordre public);
- c) to provide assistance if the other Contracting State has not pursued all reasonable measures of collection or conservancy, as the case may be, available under its laws or administrative practice;
- d) to provide assistance in those cases where the administrative burden for that State is clearly disproportionate to the benefit to be derived by the other Contracting State.

Article 27

Members of diplomatic missions and consular posts

Nothing in this Convention shall affect the fiscal privileges of members of diplomatic missions or consular posts under the general rules of international law or under the provisions of special agreements.

Article 28

Entitlement to benefits

1. Notwithstanding the other provisions of this Convention, a benefit under this Convention shall not be granted in respect of an item of income or capital if it is reasonable to conclude, having regard to all relevant facts and circumstances, that obtaining that benefit was one of the principal purposes of any arrangement or transaction that resulted directly or indirectly in that benefit, unless it is established that granting that benefit in these circumstances would be in accordance with the object and purpose of the relevant provisions of this Convention. In case a resident of a Contracting State is denied such benefits in the other Contracting State by reason of the preceding sentence, the competent authority of the other State shall notify the competent authority of the first-mentioned State of this fact.
2. The competent authorities of the Contracting States may consult each other with regard to the application of this Article.

Article 29

Protocol

The attached Protocol shall be an integral part of this Convention.

Article 30

Entry into force

1. The Contracting States shall notify each other in writing, through diplomatic channels, that the procedures required by its law for the entry into force of this Convention have been satisfied. This Convention shall enter into force 30 days after the date of receipt of the last notification.
2. This Convention shall have effect in both Contracting States:
 - a) in respect of taxes withheld at source, to income paid or credited on or after 1 January of the calendar year next following the year in which this Convention enters into force;
 - b) in respect of other taxes on income and taxes on capital, to taxes chargeable for any taxable year beginning on or after 1 January of the calendar year next following the year in which this Convention enters into force.
 - c) in respect of Article 25 to requests made on or after 1 January of the calendar year next following the year in which this Convention enters into force and only in respect of taxable periods beginning on or after 1 January of the calendar year next following the year in which this Convention enters into force.

Article 31

Termination

1. This Convention shall remain in force until terminated by a Contracting State. Either Contracting State may terminate the Convention, through diplomatic channels, by giving notice of termination in writing at least six months before the end of any calendar year. In such event, the Convention shall cease to have effect in both Contracting States:

- a) in respect of taxes withheld at source, to income paid or credited on or after 1 January of the calendar year next following the year in which the notice is given;
 - b) in respect of other taxes on income and taxes on capital, to taxes chargeable for any taxable year beginning on or after 1 January of the calendar year next following the year in which the notice is given.
2. The Contracting States shall remain bound by the confidentiality provisions as outlined in paragraph 2 of Article 25 with respect to any information obtained under this Convention.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Convention.

DONE in duplicate at Bern on this 27th day of June, 2016, in the Icelandic, German and English languages, all texts being equally authentic. In case of divergence between the texts the English text shall prevail.

For the Government of Iceland:

For the Government of the
Principality of Liechtenstein:

PROTOCOL

At the signing today of the Convention between Iceland and the Principality of Liechtenstein for the elimination of double taxation with respect to taxes on income and on capital and the prevention of tax evasion and avoidance, the undersigned have agreed that the following provisions shall form an integral part of the Convention.

1. With reference to subparagraph b) of paragraph 3 of Article 2 (Taxes covered):
It is understood that the special Financial Activity Tax (FAT) levied on profit of banks and insurance companies is considered as Icelandic corporate income tax.
2. With reference to Article 2 (Taxes covered) and Article 22 (Elimination of double taxation):
It is understood that if a person who is a resident of a Contracting State is in accordance with this Convention subject to Liechtenstein wealth tax on capital, the taxation of the notional income on such capital ("Sollertrag") is considered as personal income tax.
3. With reference to subparagraph c) of paragraph 1 of Article 3 (General definitions):
It is understood that for the purposes of the Convention a dormant inheritance under Liechtenstein law is the wealth of a deceased person during the period between the time of death and the transfer of ownership to the successor(s) as taxable under paragraph 3 of Article 7 of the Liechtenstein Tax Act.
4. With reference to paragraph 1 of Article 4 (Resident):
It is understood that
 - a) an investment fund and a pension fund under the domestic law of either Contracting State is considered as a company resident of that State;
 - b) the term "pension fund" means the following:
 - (i) in Liechtenstein any pension fund or scheme covered by the Law on Old Age and Survivors' Insurance, the Law on Disability Insurance, the Law on Occupational Pension Funds, and the Pension Fund Act;
 - (ii) in Iceland any pension fund or scheme covered by the Law on Old Age and Disability Insurance, and the Pension Fund Act;
 - c) a Liechtenstein foundation ("Stiftung"), establishment ("Anstalt"), and trust enterprise ("Treuunternehmen mit Persönlichkeit") that is liable to tax in Liechtenstein under the domestic law of Liechtenstein is considered as a company resident in Liechtenstein;
 - d) an entity or organisation that is established and is operated exclusively for charitable, religious, humanitarian, scientific, cultural, or similar purposes (or for more than one of those purposes) and that is resident of that State according to its laws is considered as

qualified charitable entity and company resident of that State, notwithstanding that all or part of its income or gains may be exempt from tax under the domestic law of that State.

5. With reference to Article 25 (Exchange of information):

It is understood that the competent authorities of the Contracting States shall exchange information according to the terms and conditions of the Agreement between the Government of the Principality of Liechtenstein and the Government of Iceland for the Exchange of Information relating to Tax Matters signed on 17 December 2010 to the extent that a request for information comes within the scope of that Agreement.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Protocol.

DONE in duplicate at Berne on this 27th day of June, 2016, in the Icelandic, German and English languages, all texts being equally authentic. In case of divergence between the texts the English text shall prevail.

For the Government of Iceland:

For the Government of the
Principality of Liechtenstein: